ΕΤΟΣ Ε'. ('Εξαμηνία Β'). 23 Μαΐου 1915 ΦΥΛΛΟΝ 247ον

'Απ' Όλα

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΩΥΙΖΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16
Ἀριθμ. ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ: 981, Ρέτα.

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ
Ἐσωτερικοῦ ἐτησία γρ. 30 | Ἐξωτερικοῦ ἐτησία φρ. 10
» ἑξάμην. » 20 | » ἑξάμην. » 6

ΕΚΔΟΣΙΣ ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ
Ἐσωτερικοῦ ἐτησία γρ. 54 | Ἐξωτερικοῦ .... φρ. 18
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 20 ΠΑΡΑΔΕΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΝΟΝΤΑΙ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ ΤΟΥ ΒΑΡΕΟΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΠΥΡΟΒΟΛΙΚΟΥ

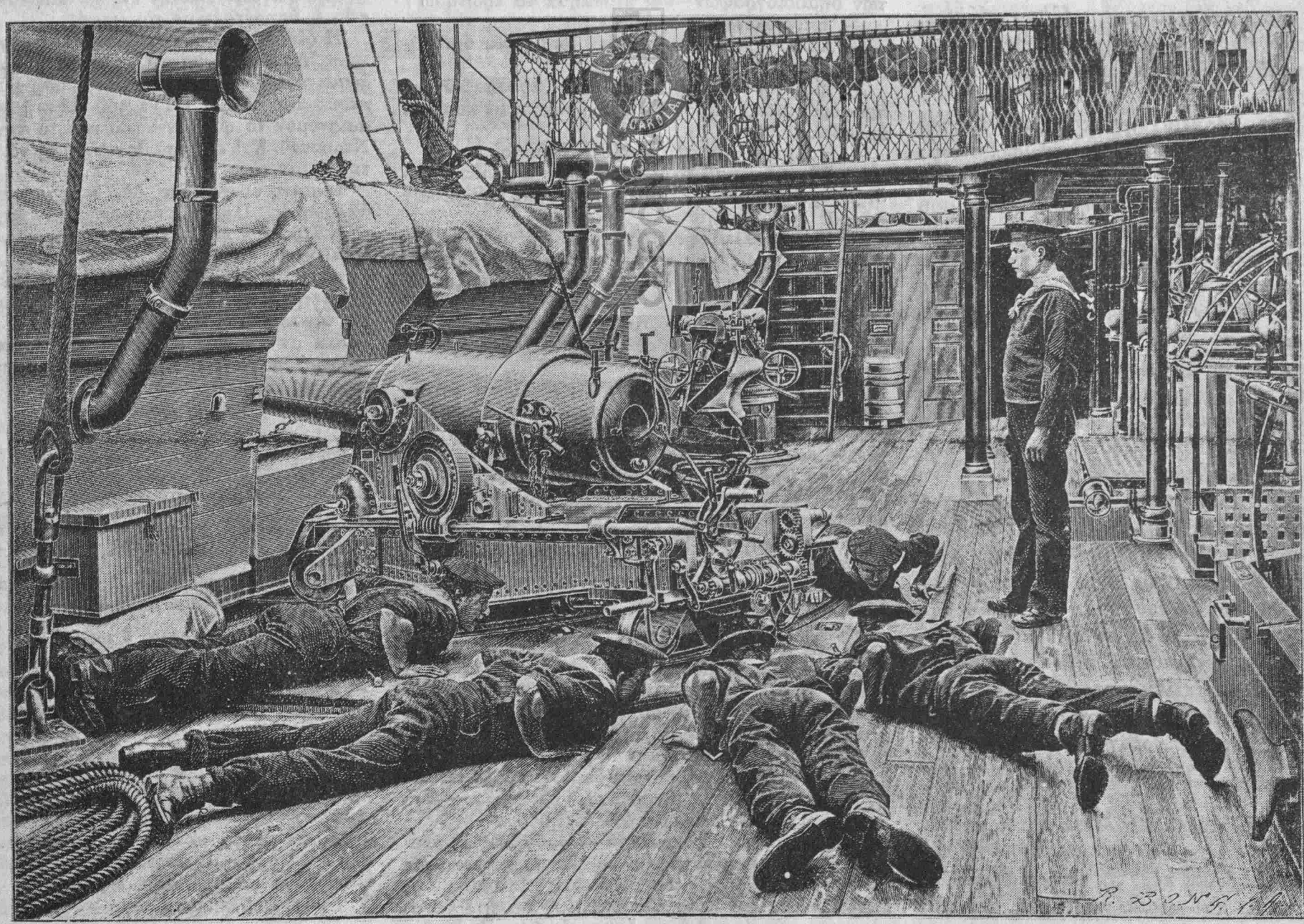

— *Ἄλτ! Καλυφθῆτε!*

(Ἀπὸ τὴν « Μοδέρνε Κοῦνστ » τοῦ Βερολίνου).

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΟΙ ΑΚΡΟΑΤΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Πόσον μεγάλη εἰς ἰδέας, ὑψηλὴ καὶ ὑπέροχος εἶναι ἡ αὔριον ἀναγινωσκομένη ἀποστολικὴ περικοπή! Ἀποτελεῖ ὅλη μίαν ὡραιοτάτην ἑρμηνείαν τοῦ πνεύματος τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καὶ πλήττει ἀνηλεῶς ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ὑποβιβάζουσι τὴν θρησκείαν ταύτην εἰς τὸν στενὸν περίχωρον τῶν ἐλαφρῶν λόγων καὶ εἰς τὸ ταπεινὸν ἐπίπεδον τῶν προσποιήσεων.

Ἡ χριστιανικὴ θρησκεία δὲν ἀνήκει εἰς ἐκείνους, οἵτινες αὐτοκαλοῦνται πότ' ἐγωϊστικῶς, πότ' ἐκ συγκαταβάσεως ὀπαδοί της· ἀνήκει δικαιωματικῶς εἰς ἐκείνους, οἵτινες τηροῦσιν ἀπαρεγκλίτως τοὺς νόμους της εἰς οἱανδήποτε ἐθνότητα ἢ τάξιν καὶ ἂν ἀνήκωσιν.

Οἱ νόμοι της εἶναι αὐτὸς ὁ ὕπατος νόμος, ὁ κεχαραγμένος ἐν τῇ ψυχῇ παντὸς ἰσορρόπου ἀνθρώπου· εἶναι ὁ ἠθικὸς νόμος, ὁ ἐπιβραβεύων τὸ ἀγαθόν, τιμωρῶν δὲ τὸ κακόν, ὁ ὑποδεικνύων τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας καὶ διαστέλλων αὐτὴν εὐκρινῶς ἀπὸ τῆς ὁδοῦ τοῦ ψεύδους καὶ τοῦ σκότους.

Καὶ ἀλλαχοῦ εἰς τὴν Γραφὴν ἀπαντᾶται ἡ ἰδέα αὕτη. Γνωστὴ δὲ ὑπὲρ πάσας εἶναι ἡ φράσις τοῦ Χριστοῦ :

— Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

Καὶ εἰς τὴν προκειμένην περικοπὴν ἐπαναλαμβάνεται ἐξ ἴσου σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως :

— Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται.

Καὶ περαιτέρω ἐπαινεῖ ὅσους ἔχουσι τὸν νόμον τοῦτον γραπτὸν καὶ ἐκ συνειδήσεως εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν καὶ συμμορφοῦνται πρὸς τὰς ὑποδείξεις του.

Καὶ ἀληθῶς ἡ ἡμετέρα θρησκεία, στηριζομένη ἐπὶ τῶν ἔργων καὶ τῶν πραγματικῶν ἐνδείξεων τῆς ἀρετῆς, οὐδέποτε ἐκολάκευσε πρόσωπα ἢ ὑπεσχέθη ἀμοιβὰς εἰς τοὺς ὀνόματι καὶ μόνους Χριστιανούς.

Τί κοινὸν ἔχουσι πρὸς τὴν θρησκείαν τοῦ ἐλέους, τῆς ἀγάπης, τῆς συμπαθείας καὶ τῆς ἀρετῆς, ὅσοι, καίτοι αὐτοκαλούμενοι Χριστιανοί, πράττουσι καθ' ὅλον τὸν βίον των ἄντικρυς τῶν ἀρχῶν τούτων; Τὸ ὄνομα δὲν τοὺς σώζει· τοὐναντίον μάλιστα, ἐπειδὴ ἠξιώθησαν μὲν νὰ γνωρίσωσι τὴν ἐξ ἀποκαλύψεως ταύτην θρησκείαν, σταματῶσι δὲ πρὸ τῶν ἔργων, εἶναι μᾶλλον παντὸς ἄλλου ἀξιοκατάκριτοι καὶ περιφρονητέοι, ἐπισύροντες ἐφ' ἑαυτοὺς τὴν ὀργὴν καὶ τὴν δικαίαν τιμωρίαν.

— Εἰ μὴ ἦλθον καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, εἶπεν ὁ Ναζωραῖος, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον, νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν, ὅτι ἑωράκασι καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν Πατέρα μου.

Μισεῖ δὲ τὸν Θεὸν πᾶς, ὅστις δὲν φροντίζει νὰ ἐκτελέσῃ τὸν μέγαν, τὸν ὑψηλὸν προορισμόν, δι' ὃν καὶ ἐτάχθη ἐν τῷ κόσμῳ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΜΑΡΙΑΜ-ΝΤΟΥΝΤΟΥ

Εἰς τὸ κομψὸ σαλονάκι, τὸ ἀπόγευμα ἐκεῖνο, ἡ γυναικεία στωμυλία εὑρίσκετο εἰς τὸ ζενίθ της· τρία στόματα εἰργάζοντο ἀδιάκοπα εἰς τὴν συναυλίαν ἐκείνην τῆς συνδιαλέξεως καὶ..., τὸ περιεργότερον διὰ γυναῖκας: εὑρίσκοντο πάντοτε σύμφωνα.

Οὐδεμία ἀντίρρησις διετυπόνετο, καμμία ἀμφιβολία ἢ ἐπιφύλαξις, ὁ δ' ἐνθουσιασμὸς βαθμηδὸν ἐκορυφοῦτο μὲ τάσεις καταπληκτικάς.

— Τί λέτε! εἶναι πρωτοφανὲς διὰ τὴν πόλιν μας, παρετήρει ἡ μία.

— Μοναδικὸν διὰ τὴν Ἀνατολήν, ὑπερεθεμάτιζεν ἡ ἄλλη.

— Ἐγὼ νομίζω, ὅτι δὲν ἔχει παρομοίαν οὔτε ἡ Εὐρώπη.

— Δὲν πρέπει νὰ μείνῃ κανεὶς ποῦ νὰ μὴ τὴν ἰδῇ· ἀξίζει καὶ τὸν μεγαλείτερον κόπον.

❂

Ἐπενέβην μὲ δημοσιογραφικὴν ἀδιακρισίαν. Παρευρεθεὶς εἰς τὸ τέλος τῆς συνομιλίας αὐτῆς, δὲν ἐνόησα ὅλως διόλου περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἀντελήφθην, ὅτι δὲν ἐλέγοντο γυναικεῖα μυστικὰ — ὤ! ἐκεῖνα λέγονται σὲ κάποιον ἰδιαίτερον τόνον καὶ μακράν, πολὺ μακράν, ἀπὸ τὰ βιβλία αὐτιὰ τῶν δημοσιογράφων — καὶ ἐτόλμησα νὰ ἐρωτήσω :

— Ἐπιτρέπετε;

— Καλέ, τί λέτε; δὲν ἔχομεν ἰδιαίτερα, ὁμιλοῦμεν γιὰ τὴν Μαριὰμ-Ντουντοῦ.

— Μαριὰμ-Ντουντοῦ; ἠρώτησα, προσπαθῶν νὰ προφέρω πιστὰ τὴν λέξιν ποῦ ἤκουσα, μὲ κάποιαν ἀμφιβολίαν.

— Μάλιστα, γιὰ τὴν Μαριὰμ-Ντουντοῦ.

— Εἶναι καμμιὰ σκυλίτσα τῆς γειτονιᾶς, ἢ τὸ ὄνομα κάποιας καλοκαιρινῆς μόδας, μὲ τὴν ὁποίαν θὰ μᾶς ἐμφανισθῆτε;

Αἱ κυρίαι ἀλληλοεκυττάχθησαν. Ὤ! αὐτὸ τὸ γυναικεῖον βλέμμα πόσους καὶ πόσους δὲν κρύπτει κεραυνούς, ὁποίαν φλογερὰν δὲν ἐκστομίζει εὐγλωττίαν!

Ἦτο βλέμμα γεμᾶτο ἀπὸ θλιβερὰν ἔκπληξιν, ὀπὸ περιφρόνησιν, ἀπὸ οἶκτον, ἀπὸ κεραυνοβόλον μομφήν. Ἔλεγε :

— Πῶς; καὶ τολμᾶτε νὰ ζῆτε εἰς τὴν κοινωνίαν μας τολμᾶτε νὰ λέγεσθε δημοσιογράφος, κοινωνικὸς ἄνθρωπος, ἄνδρας au courant ὅλων τῶν γεγονότων καὶ ὅλων τῶν προσώπων, ὄν, τέλος, μὲ ἀξιώσεις ὑπάρξεως καὶ ἐκτιμήσεως, χωρὶς νὰ ξεύρετε τὴν Μαριὰμ-Ντουντοῦ; Σᾶς ἐπιτρέπομεν νὰ μὴ ξεύρετε τὰ σύνορα τῆς Ἰταλίας, τὴν ἔκβασιν τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολέμου· σᾶς ἐπιτρέπομεν ἀκόμη νὰ ἔχετε ἰδέαν πολὺ συγκεχυμένην δι' ὅλας τὰς δοξασμένας γυναῖκας τῆς ἀρχαιότητος καὶ τοῦ μεσαίωνος, νὰ τοποθετῆτε τὴν Ὑπατίαν εἰς τὴν Ἀμερικὴν καὶ τὴν Σὰνδ εἰς τὴν Γουατεμάλαν, ἀλλὰ νὰ μὴ ξεύρετε τὴν Μαριὰμ Ντουντοῦ, τὴν δόξαν αὐτὴν τοῦ αἰῶνός μας, τὸ φωτεινὸν αὐτὸ ἄστρον τῆς κοινωνίας, τὸ ὁποῖον ἡ Τύχη μᾶς τὸ ἔστειλεν ἐδῶ ὡς τὸ πολυτιμώτερον δῶρον, ἄ, αὐτὸ δὲν θὰ σᾶς τὸ ἐπιτρέψωμεν ποτέ!

Αὐτὰ ἔλεγε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ τρίζυγον γυναικεῖον βλέμμα, ὑπὸ τὸ ὁποῖον εὑρέθην καὶ ᾐσθανόμην βαθειά, πικρότατα, τὰς πληγάς, ποὺ μοῦ προξένει ἡ φλογερά του αἰχμή!

Ἤμην ἕτοιμος νὰ φύγω, νὰ κλεισθῶ εἰς τὸ σκυθρωπόν μου σπουδαστήριον καὶ ἐκεῖ, ἀνάμεσα εἰς τὰ παντοῖα λεξικά, τὰς πολυειδεῖς ἱστορίας, νὰ ζητήσω νὰ εὕρω ὅσας πληροφορίας θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ συναντήσω διὰ τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἡ γυναικεία ἐγκυκλοπαιδία μοῦ ἀπεκάλυπτεν.

Ἤμην συντετριμμένος· τὸ ἀντελήφθησαν. Μία ἀπὸ τὰς κυρίας ἀνέλαβε νὰ μὲ διαφωτίσῃ. Μ' ἐπλησίασε καὶ μὲ ὕφος προστατευτικόν, γλυκύ, ἤρχισε νὰ μοῦ λέγῃ :

— Σᾶς δικαιόνω· μὲ τὰς πολλάς σας ἀσχολίας δὲν σᾶς ἔμεινεν ἴσως καιρὸς νὰ μάθετε καὶ διὰ τὴν Μαριὰμ · Ντουντοῦ· αὐτό, ἄλλως τε, εἶναι ἰδική μας παράλειψις· ἔπρεπε πάντως κάποια κυρία νὰ σᾶς ὁμιλήσῃ δι' αὐτήν. Ξεύρετε, δὲν δέχεται, οὔτε θέλει νὰ γνωρίζῃ ἄνδρας· φαίνεται, ὅτι τρέφει κάποιαν ἀποστροφὴν πρὸς τὸ φῦλόν σας. Τί νὰ γίνῃ; μήπως ὅλα τὰ μεγάλα πνεύματα δὲν εἶχον τὰς ἰδιοτροπίας των;

— Ἔχετε δίκαιον· καὶ ποία εἶναι λοιπὸν αὐτὴ ἡ σύγχρονος Ἀμαζών;

— Εἶναι μία . . . μάγισσα. Εἶναι μία γόησσα. Ἔχει μοναδικὸν χάρισμα. Βλέπει μέσα εἰς ἕνα φλυτζάνι καφὲ τὸ τί εἶσθε τωρα, τὸ τί ἐκάματε στὸ παρελθόν, τὸ τί θὰ σᾶς συμβῇ εἰς τὸ μέλλον.

— Θὰ εἶναι καμμιὰ ἀπὸ τὰς πολλὰς...

— Ἐδῶ ἀκριβῶς ἀπατᾶσθε· δὲν εἶναι ὅπως τὴν φαντάζεσθε. Ἐν πρώτοις δὲν τὸ κάμνει ἀπὸ ἀργυρολογίαν. Τὸ λέγει καὶ ἡ ἴδια. Ἔτσι, πρὸς ὠφέλειαν τῆς ἀνθρωπότητος ἐργάζεται, διὰ νὰ βοηθήσῃ τὰ κορίτσια εἰς τοὺς πόθους των, διὰ νὰ φανερώσῃ τὴν τύχην των, διὰ νὰ...

— Ἐννοῶ. Τὸ κάμνει, καθὼς εἴπετε, πρὸς ὠφέλειαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐπειδὴ δὲ καὶ ἡ ἰδία εἶναι μέλος τῆς ἀνθρωπότητος, ἤρχισε πρῶτα-πρῶτα νὰ ὠφελῇ τὸν ἑαυτόν της.

— Εἴσθε κακιὰ γλῶσσα· ἔχετε προκατάληψιν ἢ θέλετε νὰ φανῆτε ἄπιστος. Καλέ, εἰπέτε μου, εἶναι ἀμοιβὴ σπουδαία τὰ δυὸ γρόσια ποῦ παίρνει ἀπὸ κάθε φλυτζάνι;

❂

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰς τὸ σαλονάκι παρουσιάσθη ἡ ὑπηρέτρια μὲ τὸν καφέ.

Ἡ οἰκοδέσποινα εἶχε μίαν ἔμπνευσιν.

— Ἄφησε, ἀγαπητή, τὰ ἐπιχειρήματα καὶ τὰ λόγια καὶ ὁ κύριος θ' ἀποστομωθῇ μὲ τὰς ἐμπράκτους ἀποδείξεις. Τώρα, ποῦ θὰ πιῇ τὸν καφέ του, παίρνομεν τὸ φλυτζάνι του καὶ τὸ πηγαίνομεν στὴ Ντουντοῦ. Καὶ ἔπειτα, ἂς τολμήσῃ νὰ μᾶς ἀρνηθῇ τὴν ἀξίαν της.

Κάποιος εἶπεν, ὅτι δὲν ὑπάρχουν πεποιθήσεις ἀκλόνητοι. Πρὸ τῆς ἐπιμονῆς τῶν κυριῶν ἤρχισα ν' ἀμφιβάλλω. Καὶ ἐνῷ ἔπινα τὸν καφέ μου, ἐσυλλογιζόμην :

— Ποιὸς ξεύρει, ἂν ἡ Ντουντοῦ, μὲ τὴν θαυμαστήν της τέχνην, δὲν ἀποκαλύψῃ τὰ μυστικά μου εἰς τὸν κύκλον αὐτὸν τῶν κυριῶν;

Καὶ μὲ ἀγωνίαν ἀνέμενον τὰ θέσφατα τῆς μάντιδος. Ὁποῖα ἦσαν αὐτά; Τί ἀπήντησε τὸ φλυτζανάκι εἰς τὰς ἐρωτήσεις μας; Τοῦτο θὰ μᾶς ἀπασχολήσῃ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα.

Θ. Κ. Μ.

ΤΟ ΕΦΗΜΕΡΟΝ

Ἐχάραξ' ὄνειρα γλυκὰ στὰ πέταλά του ἐπάνω
κι' ἐνόμισα στοὺς οὐρανοὺς μαζὺ μ' αὐτὰ πῶς φθάνω!

Ἤλπισα, ὅτι διαρκὴς θὰ ἦν' ἡ εὐμορφιά των
κι' αἰώνια ἡ δροσιά των!

Πλὴν φεῦ! ἦτο ἐφήμερος ἡ τόση ἡ χαρά μου.
Μὲ μαῦρον πέπλον κάλυψεν ὁ χρόνος τ' ὄνειρί μου.

Τὸ ἄνθος Σου, ζωῆς, δροσιᾶς καὶ κάλλους ἐστερήθη
κι' ἀπέμεινεν... Η ΛΗΘΗ!

Φ. ΡΑΥΜΟΝΔΟΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΣΟΥ

Ἦσαν χρυσᾶ τὰ λόγια σου
κ' ἀθῶα ἡ ματιά σου,
γι' αὐτὸ καὶ μὲ γοήτευσες
μὲ δύο βλέμματά σου.

Μὰ σὰν ξανάειδα πῶς αὐτὴν
δὲν μοιάζει κ' ἡ καρδιά σου,
μετάνοιωσα ποῦ ἔδωσα
πίστιν στὸν ἔρωτά σου.

Καὶ τώρα εἶμαι ἀπόκληρος,
τὰ δάκρυά μου δὲν φθάνουν
νὰ συγκινήσουν μιὰ καρδιά,
ποῦ αἰσθήματα δὲν πειάνουν.

Δ. Β. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

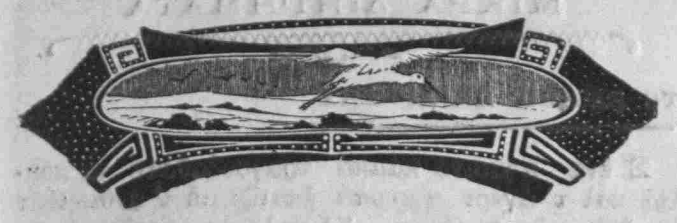

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ

— Ὁ κύριος Ἰάκωβος Βερθιέ;

Ἦτο μία κυρία ἑξήκοντα πέντε περίπου ἐτῶν μὲ ἀργυρόλευκα μαλλιά, ἡ ὁποία ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ δικηγόρου Βερθιὲ καὶ τὸν ἐζήτει. Ἡ ὑπηρέτρια παρουσιάσθη.

— Μάλιστα, μένει ἐδῶ...

— Εἶμαι ἡ μητέρα του, συνεπλήρωσεν ἡ ἐπισκέπτρια.

— Ἀλλὰ ὁ κύριος δὲν εἶναι τώρα σπίτι, ἡ δὲ κυρία του εἶναι στὸ κρεββάτι ἄρρωστη.

— Ναί, τὸ εἰξεύρω.

— Θέλετε νὰ τὴν εἰδοποιήσω;

— Ὄχι, ἀπήντησε ζωηρῶς ἡ γηραιὰ κυρία. Ἡ ἀφιξίς μου ἡ ἀπρόσπτος ἴσως τῆς προξενήσῃ συγκίνησιν καὶ ταραχήν. Θὰ περιμείνω νὰ ἔλθῃ ὁ υἱός μου. Θ' ἀργήσῃ;

— Τὸ φοβοῦμαι, ἔχει ὑπάγει εἰς τὸ δικαστήριον διὸ μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

Ἡ κυρία Βερθιὲ πρὸς στιγμὴν ἐδίστασε.

— Καὶ τὸ παιδί;

— Τὸ παιδὶ εἶναι σὲ ἰδιαίτερον δωμάτιον χωρισμένο. Ἀ! κυρία! καὶ αὐτὸ δὲν εἶναι καλλίτερα.

— Ὁδηγήσατέ με στὸ δωμάτιόν του.

Πρὸ τοῦ ζωηροῦ τόνου τῆς μητρός, ἡ ὑπηρέτρια δὲν ἠναντιώθη καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ μικροῦ.

Ἓν λίκνον εὑρίσκετο εἰς τὸ μέσον· ἐκεῖ πυρέσσον, ἀναίσθητον ἦτο ἐξηπλωμένον τὸ παιδὶ τοῦ δικηγόρου. Εἰς τὸ πλευρόν του μία νοσοκόμος τὸ περιεποιεῖτο.

— Εἶναι ἡ μητέρα τοῦ κυρίου, εἶπεν ἡ ὑπηρέτρια εἰς τὴν νοσοκόμον.

— Πῶς εἶναι τὸ μικρό; εἶναι πολὺ βαρειά;

Ἡ νοσοκόμος ἔκαμε μίαν ἀπροσδιόριστον χειρονομίαν, ἡ ὁποία ἐδείκνυε τὰς ἀμφιβολίας της. Ἡ μητέρα ἀφῆρεσε τότε τὸ ἐπανωφόρι καὶ τὸ καπέλλο της καὶ εἶπεν εἰς τὴν νοσοκόμον.

— Ἂν θέλετε, πηγαίνετε σεῖς· ἐγὼ ὅσο λείπετε θὰ σᾶς ἀντικαταστήσω. Τί διέταξεν ὁ ἰατρὸς νὰ κάμετε;

— Νὰ τοῦ βάζωμε κάθε δέκα λεπτὰ ψυχρὰ ἐπιθέματα.

Ἡ γηραιὰ κυρία Βερθιὲ εἶχεν ἀνάγκην νὰ μείνῃ μόνη μὲ τὰς σκέψεις της. Εἶχε ν' ἀναπολήσῃ τόσα!

Ἐν πρώτοις κατ' ἀρχὰς ᾐσθάνθη κάποιαν θλῖψιν, διότι παρέβαινε τὴν μυστικὴν συμφωνίαν, τὴν ὁποίαν εἶχε κάμει μὲ τὴν νύμφην της. Παρέβαινε τὴν ὑπόσχεσιν, τὴν ὁποίαν τῆς εἶχε δώσει ν' ἀπομακρυνθῇ παντοτεινὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν συζύγων καὶ νὰ μὴ ἐμφανισθῇ ποτέ.

Παρῆλθον δέκα ὀκτὼ μῆνες ἀφ' ὅτου ὁ υἱός της εἶχεν ἐκδηλώσει ἔρωτα πρὸς τὴν δεσποινίδα Εἰρήνην, κόρην ἀριστοκρατικοῦ καὶ πλουσίου οἴκου τῆς πόλεως. Τὴν ἐγνώρισε συνεπείᾳ μιᾶς δίκης τοῦ πατρός της, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Βερθιὲ ἀνέλαβεν ὡς δικηγόρος. Ἡ δίκη ἐκερδήθη καὶ τὰ πολλὰ πνευματικὰ προσόντα τοῦ νέου ἐξετιμήθησαν ὑπὸ τῆς οἰκογενείας τῆς Εἰρήνης. Κατέστη ὁ οἰκογενειακός των φίλος καὶ μετ' ὀλίγον ὁ ἔρως ἔθιγε τὰς καρδίας τοῦ Ἰακώβου καὶ τῆς Εἰρήνης.

Ἡ κοινωνικὴ διαφορὰ ἦτο μεγάλη. Ὁ γάμος θὰ ἐγίνετο; Ὅταν ἡ μητέρα τοῦ κυρίου Βερθιὲ ἔμαθε τὸ αἴσθημα τῶν δύο νέων, ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὴν δεσποινίδα Εἰρήνην. Ἔπρεπε νὰ τῆς ὁμιλήσῃ, νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ τὴν ζωήν της, διὰ νὰ μὴ εὑρεθῇ ἡ κόρη πρὸ θλιβερᾶς ἐκπλήξεως, ὅταν θὰ ἐμάνθανε τὸ παρελθὸν τῆς οἰκογενείας Βερθιέ.

Ἡ γηραιὰ κυρία οὐδὲν ἀπέκρυψεν. Ὡμολόγησεν, ὅτι ἦτο κόρη ἀξιωματικοῦ, μείνασα πολὺ ἐνωρὶς ὀρφανὴ ἀπὸ μητέρα, τὴν ὁποίαν σχεδὸν δὲν ἐγνώρισεν. Ἡ ἀνατροφή της ἦτο μᾶλλον ἀνατροφὴ ἀνδρός. Ἡ μόνη της ἐνασχόλησις ἦτο ἡ ἱππασία καὶ ἡ περιποίησις τῶν ἵππων. Ἐνωρὶς ἐνυμφεύθη ἐξ ἔρωτος κάποιον καλλιτέχνην, ὁ ὁποῖος ἦτο πλούσιος μόνον εἰς ὄνειρα καὶ φαντασιοπληξίας. Ἀλλὰ καὶ ταχύτατα ἔμεινε χήρα μ' ἕνα ἀγοράκι, τὸν Ἰάκωβον.

Ἡ δυστυχία ἦτο βαρεῖα, θλιπτική. Ἂν ἦτο μόνη, θὰ ἐπροτίμα τὸν θάνατον, ἀλλ' εἶχε τὸ παιδί της. Ἡ ζωή της δὲν τῆς ἀνῆκεν, ἔπρεπε νὰ ζήσῃ· ἀλλὰ τί νὰ κάμῃ; πῶς νὰ κερδήσῃ τὸν ἄρτον καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδιοῦ της; Οὐδὲν γυναικεῖον ἔργον εἴξευρε. Κατέφυγεν εἰς ἓν ἱπποδρόμιον καὶ ἐκεῖ ἔγινεν ἱπποκόμος. Ἦτο ἐξευτελιστικὴ ἡ θέσις αὐτή, ἐν τούτοις ἦτο σωτηρία. Μ' αὐτὴν ἐμεγάλωσε καὶ ἐσπούδασε τὸ παιδί της, τὸν Ἰάκωβον.

Αὐτὰ ἐξωμολογήθη εἰς τὴν Εἰρήνην ἡ κυρία Βερθιέ, καὶ ἐπειδὴ τὴν εἶδεν ἐν τῇ ὑπεροψίᾳ τοῦ πλούτου καὶ τῆς ἀγωγῆς της νὰ ξενίζεται, τῆς ἔδωσε τὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ θὰ ἔζη εἰς τὴν ἐπαρχίαν, χωρίς ποτε νὰ ζητήσῃ νὰ ἴδῃ τὸ παιδί της. Ἔθεσεν ὅμως ἕνα ὅρον: Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἔπρεπε νὰ μάθῃ ποτὲ τὴν θυσίαν τῆς μητρός του.

Ὁ γάμος ἐγένετο, ἡ μήτηρ Βερθιὲ εὗρε κάποιαν πρόφασιν καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἔπειτα ἔγραψεν εἰς τὸν υἱόν της, ὅτι προσεβλήθη ἀπὸ ρευματισμούς, καὶ ὅτι οἱ ἰατροὶ τῆς συνέστησαν νὰ μένῃ εἰς θερμὸ μέρη.

Ὁ Ἰάκωβος δὲν ἐφαντάσθη τὴν θυσίαν.

Παρῆλθεν ἓν ἔτος καὶ πλέον, ὅτε ἡ Εἰρήνη ἀσθενεῖ καὶ μετ' αὐτῆς πίπτει βαρειὰ ἄρρωστο καὶ τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος των. Ὁ Ἰάκωβος εὑρίσκετο ἐν ἀπελπισίᾳ τελείως μόνος· δὲν ἐγνώριζεν εἰς ποῖον νὰ ἐκδηλώσῃ τὸν πόνον του, τίνα πρῶτον νὰ περιποιηθῇ. Ἔγραψεν εἰς τὴν μητέρα του τὸ γεγονὸς καὶ ἡ γηραιὰ ἐκείνη κυρία, χάριν ἐκείνου, ἰδοὺ εὑρίσκεται παρὰ τὸ λίκνον τοῦ ἐγγονοῦ της.

Αὐτὸ ἐσκέπτετο ἡ κυρία Βερθιέ, ὅτε βλέπει τὸν Ἰάκωβον νὰ ἔρχεται εἰς τὸ δωμάτιον.

— Μπά! ἐδῶ, μητέρα; ὥστε ἐθεραπεύθης;

— Μάλιστα, εἶδα καλλιτέρευσιν· θὰ σοῦ ἐξηγηθῶ κατόπιν.

— Ἡ Εἰρήνη ξεύρει ὅτι ἦλθες;

— Ὄχι· ἐσκέφθην, ὅτι ἴσως πάθει ἀπὸ συγκίνησιν. Φρονῶ, ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἰδοποιηθῇ.

— Ὅπως θέλεις. Καλὰ ἔκαμες καὶ ἦλθες· φαντάσου τὴν θέσιν μου. Ἡ Εἰρήνη, τὸ παιδὶ καὶ οἱ δυὸ ἄρρωστοι, καὶ ἄρρωστοι βαρειά.

— Ἔχεις δίκαιον, Ἰάκωβε. Πήγαινε σὺ κοντὰ στὴν γυναῖκά σου καὶ ἐγὼ θὰ φροντίζω διὰ τὸν μικρόν...

Δέκα ἡμέρας καὶ δέκα νύκτας ἡ μητέρα Βερθιὲ ἐπηγρύπτει εἰς τὸν μικρὸν ἐγγονόν της, ἐνῷ ὁ υἱός της περιεποιεῖτο τὴν γυναῖκά του. Μία βελτίωσις ἐξεδηλώθη τόσον εἰς τὴν νεαρὰν μητέρα, ὅσον καὶ εἰς τὸ παιδί της, χάρις εἰς τὰς φροντίδας τῶν ἀγαπητῶν ὑπάρξεων. Ἡ Εἰρήνη ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸ παιδί της. Τότε ἔφεραν τὴν κούνιαν εἰς τὸ δωμάτιόν της ἐπ' ὀλίγον. Ἀλλ' ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου ἠρνήθη νὰ τὸ συνοδεύσῃ.

— Ὄχι, εἶπεν. Οὔτε ἡ κυρία Εἰρήνη, οὔτε τὸ μικρὸ εἶναι ἐντελῶς καλά· κατόπιν εἰμπορεῖ νὰ μ' ἴδῃ.

Ἡ βελτίωσις τῆς ὑγείας καὶ τῶν δύο ἐπροχώρει εὐχαρίστως.

Μίαν ἡμέραν, ἐνῷ τὸ μικρὸν ἐκοιμᾶτο ἥσυχον ὕπνον εἰς τὸ λίκνον του, ἡ δὲ μάμμη του καὶ ἐκείνη ἀπὸ τὴν κόπωσιν εἶχεν ἀποκοιμηθῇ εἰς τὴν πολυθρόναν της, ᾐσθάνθη εἰς τὸ μέτωπόν της τὴν θωπείαν φιλήματος. Ἐξυπνᾷ.

— Πῶς! σεῖς;

Ἦτο ἡ Εἰρήνη· ἡ Εἰρήνη, τελείως μεταβληθεῖσα, καταβεβλημένη ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν, ἀλλὰ συμπαθητική, εὐγνώμων, συντετριμμένη. Μόλις εἶδε τὴν Εἰρήνην ἡ κυρία Βερθιέ, ἠθέλησε νὰ ἐγερθῇ, ἀλλ' αἱ χεῖρες τῆς νύμφης της τὴν ἐκράτησαν.

— Ὄχι, ὄχι· μείνατε, ἀφοῦ, ἄλλως τε, θὰ μείνετε πλέον κοντά μας παντοτεινά.

Ἔπειτα, δεικνύουσα τὸ λίκνον, ὅπου ἐκοιμᾶτο τὸ θεραπευμένον μικρόν, ἐψιθύρισε:

— Τώρα ἐννοῶ.

(Albert Fresquet).

ΕΥΔΩΡΟΣ ΒΥΖΑΝΤΙΝΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Η ΑΞΙΑ ΤΟΥ ΦΙΛΗΜΑΤΟΣ

Εἰς τὰ εὐρωποϊκὰ ἔθιμα τὸ φιλὶ δὲν ἔχει μεγάλην ὀξίαν. Τὸ φιλὶ δίδεται εὐκόλως καὶ συχνὰ ἀπὸ τὰ ἀγόρια καὶ ἀπὸ τὰ κορίτσια πασῶν τῶν ἡλικιῶν. Τὸ φιλὶ δίδεται εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ δάσος, εἰς τὸ θέατρον, εἰς τὸ τράμ, τὴν ἡμέραν, τὴν νύκτα, τὸ πρωΐ, τὸ ἀπόγευμα. Εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸ φιλὶ ἐθεωρεῖτο, τοὐλάχιστον κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς παλαιοκομματικῆς δρόσεως, ὡς ἡ ἐπισφράγισις μιᾶς διπλῆς ἑνοχῆς. Τὸ φιλὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔπρεπε νὰ εἶναι σαρκικὸν καὶ γόνιμον — ἔπρεπε νὰ δουλεύσουν μαζὺ καὶ τὰ δόντια τοῦ ἀνθρώπου - σκύλου ἢ τοῦ ἀνθρώπου - λύκου — καὶ νὰ κόβουν καὶ ἀπὸ κάνένα μάγουλον. Ἀλλὰ τὸ φιλὶ ἔπρεπε, τὸ κυριώτερον, νὰ δίδεται ἀπὸ μίαν γυναῖκα εἰς ἄνδρα, καὶ ἀντιστρόφως, διότι μόνον ὡς τοιοῦτον ἦτο τὸ εὐνόητον, καὶ κατὰ συνέπειαν, δικαιολογημένον. Τὸ φιλὶ ἐν τούτοις τῶν ἄλλων περιπτώσεων, αὐτὸ ποῦ κάμνει χρυσὲς δουλειὲς εἰς τὴν Εὐρώπην, τῶν ἀδελφῶν πρὸς τὰς ἀδελφάς, τῶν μητέρων πρὸς τὰ παιδία, τῶν παιδιῶν πρὸς τὴν μητέρα, τοῦ πατρὸς πρὸς τὴν μητέρα, τῶν ἐξαδέλφων πρὸς τὰς ἀνεψιάς ἢ πρὸς τὰς θείας, τῶν φίλων πρὸς τοὺς φίλους καὶ τῶν ξένων πρὸς τοὺς ξένους, εἶναι εἰς τὴν Ἑλλάδα ἕνα πρᾶγμα γενικῶς ἄγνωστον, μία «οὐτοπία», μία «συνέπεια» ἢ καὶ «μία αἰτία» τῆς παραλυσίας. Εἰς τὸν εὐήλιον ἑλληνικὸν τόπον, ὅπου ἡ κριτικὴ παντὸς ἀνθρώπου εἶναι συχνὰ βιαστικὴ καὶ ἐπιπολαία, δὲν εἶναι παράδοξον νὰ ὑποδεχώμεθα μὲ δυσμένειαν δύο ἀλληλοφιλουμένους, οἵτινες εἰς τὴν Εὐρώπην θὰ ἐπερνοῦσαν ἀπαρατήρητοι. Ἕνα φιλί, ἐπισήμως διδόμενον εἰς τὸ καφενεῖον καὶ δημοσίως λαμβανόμενον, θὰ εἶχε τὴν σοβαρὰν σημασίαν τῆς ἐπισήμου διαφθορᾶς. Εἰς τὴν Εὐρώπην τὸ φιλὶ ἀκολουθεῖ πάντοτε τὸν χαιρετισμὸν καὶ τὴν χειραψίαν. Ὄχι μόνον εἰς τὸν βίον τῶν μνηστήρων, ὅπου τὰ δάκτυλα καὶ τὰ χείλη ἀνταλλασσόμενα μὲ χάριν ἢ χωρὶς χάριν, ἀδιάφορον, χρησιμεύουν ὡς οἱ πρῶτοι ἀγωγοὶ τοῦ ἔρωτος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν δημόσιον βίον καὶ εἰς τὸν πλατὺν οἰκογενειακὸν βίον, τὸ φιλὶ εἶναι κανών. Τὸ παιδί, εἴτε νεογνὸν εἶναι, εἴτε ἔφηβος, εἴτε ἄνηρ τέλειος, θὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ κρεμιέται εἰς τὸν λαιμὸν τῶν γονέων του καθ' ὅλας τὰς μεταβατικὰς περιόδους μιᾶς ἡμέρας, τὴν ἀφύπνισιν, τὸ πρόγευμα, τὸν περίπατον, τὸ γεῦμα, τὴν ἐργασίαν, τὸ δεῖπνον, διὰ νὰ δώσῃ καὶ νὰ λάβῃ ἀφθονίαν φιλιῶν. Ἂς ἀφήσωμεν πλέον τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, οἱ ὁποῖοι ἄλλοῦ, ἀντὶ νὰ ἐκφράζουν τὴν ἀμοιβαίαν λατρείαν των διὰ γρονθοκοπημάτων, διαγκωνισμῶν καὶ ὕβρεων, σβύνουν ὅλους τοὺς θυμοὺς καὶ ὅλας τὰς παρεξηγήσεις εἰς ἕνα θορυβῶδες καὶ ὀρεκτικώτατον κόλλημα τῶν στομάτων.

Ἀρκεῖ μία ἀκτὶς ζωογόνου ἡλίου νὰ σκαλίσῃ μερικὰς φωτεινὰς λωρίδας εἰς τὰς διαμέτρους τῶν φύλλων, διὰ νὰ ἴδῃ κάνεὶς μίαν πληθὺν ἀπὸ ζεύγη ὁμόφυλλα ἢ ἑτερόφυλλα νὰ τρέχουν πρὸς τοὺς κήπους καὶ πρὸς τὰ δάση, καὶ νὰ φιλιοῦνται ὅλοι μὲ ὅλους, καὶ νὰ γελοῦν καὶ νὰ χαίρωνται. Εἶπον συχνά, ὅτι τὸ φιλὶ εἶναι ἕνας ἐρεθισμὸς καὶ ὅτι ἡ γυναικεία φύσις, ἡ ὁποία εἶναι πλέον εὐερέθιστος, πρέπει νὰ μὴ λαμβάνῃ ἀφορμὴν ποτὲ νὰ ἐξάπτεται εἰς βάρος τῶν καθηκόντων τῶν οἰκογενειακῶν. Τὸ τοιοῦτον εἶναι συχνότατα ἀληθές, ἀλλὰ τὸ φιλὶ δὲν εἶναι ἡ μόνη ἐπικοινωνία δύο ἀνθρώπων, ποὺ ζητοῦν νὰ προδώσουν καὶ νὰ προδοθοῦν. Ὑπάρχουν μερικὰ λόγια, τὰ λόγια αὐτά, τὰ ὁποῖα, ἐὰν τὰ ρόδινα αὐτιά τους εἶχον γεῦσιν, θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ὑποδέχωνται ὅπως τὸ ψωφίμι. Τὸ φιλὶ δὲν εἶναι οὔτε κίνδυνος, οὔτε ἀπειλή, οὔτε διαφθορά, ὅταν ἔχῃ ὡς σκηνοθεσίαν τὸν ὁρίζοντα τὸν ἀνοικτόν, ὅταν τὰ μέτωπα, εἰς τὰ ὁποῖα κρεμιοῦνται τόσες ἀνάξιες ἰδέες, ἀερίζωνται ἀπὸ τὸν ἄνεμον καὶ ἀπὸ τὰ ἀρώματα τῶν δένδρων. Τὸ φιλὶ δὲν ἑνώνει μόνον τὰ λόγια καὶ τὰς σκέψεις, δὲν ἐκμηδενίζει μόνον τὰ δύο σώματα εἰς τὸ ἕνα, δὲν ἔχει μόνον τὴν τεραστίαν εὐγλωττίαν τῆς εἰλικρινείας, ὅταν ἐκεῖνοι ποὺ τὸ ἀνταλλάσσουν δὲν εἶναι κενόδοξοι ἢ ρεκλαμαδόροι. Ἀλλὰ τὸ φιλί, ἀκόμη, εἶναι ἴσως καὶ ἡ μεγαλειτέρα ἕνωσις τῶν ἀνθρώπων ἀναμεταξύ των, μεγαλειτέρα καὶ ἀπὸ τὸ συμπόσιον καὶ ἀπὸ τὸ μοίρασμα τοῦ ψωμιοῦ.

Φ. ΗΛΙΟΥ

ΑΙ ΠΡΩΤΑΙ ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΟΥ ΣΥΖΥΓΙΚΟΥ ΒΙΟΥ

'Ανέγνωσα κάποτε τὴν γνώμην ταύτην :

— Ὁ γάμος τότε θὰ καταργηθῇ, ὅταν ἐξαλειφθῶσιν ἀπὸ τὴν ἀνθρωπότητα ἡ ἕλξις καὶ τὸ θέλγητρον, τὸ ὁποῖον ἀσκοῦσιν ἀκόμη ἐπ' αὐτῆς αἱ κληρώσεις τῶν λαχνῶν καὶ τὰ τυχηρὰ παιγνίδια.

Ὑπάρχει κάποια ἀλήθεια εἰς τὴν γνώμην αὐτήν. Ὁ κίνδυνος τοῦ ἀγνώστου μᾶς θέλγει. Διὰ τοὺς δύο συζύγους ἡ ἀναμονὴ τῆς ἀμοιβαίας κατακτήσεως ὁμοιάζει ὄχι καὶ ὀλίγον πρὸς τὸν πυρετόν, τὸν ὁποῖον δοκιμάζει ὁ τολμηρὸς παίκτης, ἀναμένων τὴν ἔκβασιν τοῦ παιγνιδίου. Πολλάκις ἐπὶ ἑνὸς καὶ μόνου παιγνιοχάρτου διακινδυνεύει ὁλόκληρον τὴν περιουσίαν του. Καὶ ὅμως δὲν δύναται ν' ἀποσυρθῇ. Μετά τινα δευτερόλεπτα θὰ ἀποφασισθῇ ἡ τύχη του καὶ κατ' αὐτὰ αἰσθάνεται, ὅτι ἡ ζωή του εἶναι μετέωρος.

Ἡ χαριτωμένη κυρία, ἡ ὁποία κάθεται πλησίον τοῦ νεονύμφου εἰς τὴν ἁμαξοστοιχίαν, εἰς τὸ αὐτοκίνητον ἢ τὸ ἀτμόπλοιον, εἶναι σύζυγός του ἀπὸ μιᾶς ὥρας, ἐν τούτοις ἐν αὐτῇ οὐδὲν ἄλλο βλέπει, εἰμὴ τὴν τρυφερὰν μνηστήν, τὴν συνεσταλμένην καὶ αἰδήμονα.

Ἐξ ἄλλου ὁ ἀνήρ, τὸν ὁποῖον ἐπὶ μακρὸν ὠνειροπόλησεν, εἶναι μόνος μετ' αὐτῆς ἐν μέσῳ τόσων ξένων μορφῶν, ἀλλ' ἡ νεόνυμφος, ἥτις εἶναι ἀκόμη νεᾶνις, αἰσθάνεται, ὅτι ἀποτελεῖ αὐτὴ τὸ ἀντικείμενον τοῦ σεβασμοῦ ἐκ μέρους τοῦ συντρόφου της. Αἰσθάνεται ἐπίσης, ὅτι οἱ δεσμοί, οἱ ὁποῖοι τὴν συνεκράτουν πρὸς τὴν ἤρεμον παρθενικὴν ζωήν, δὲν διερράγησαν καθ' ὁλοκληρίαν. Καὶ ἡ σκέψις αὕτη κυριαρχεῖ τόσον εἰς τὸ πνεῦμα ἐκείνης, ὅσον καὶ τοῦ ἀνδρός.

Προσπαθοῦσιν ἑκάτερος νὰ διασκεδάσῃ τὸν ἄλλον μὲ λόγια καὶ μὲ σχέδια, ἀλλ' αἰσθάνεται, ὅτι ἕλκονται ἀπὸ τὸ φωτεινὸν σημεῖον τοῦ μέλλοντος, ὅπερ καὶ τοὺς ὑπνωτίζει. Κατῆλθον εἰς τὸ παιγνίδιον, ἐν τούτοις οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀγνοεῖ, ὅτι πολλάκις αἱ πρῶται στιγμαὶ τῆς συζυγικῆς οἰκειότητος ἐπηρεάζουσιν ὁλόκληρον τὴν τύχην τῆς ζωῆς.

Κατὰ τὰς πρώτας αὐτὰς στιγμὰς μία γυνὴ δύναται ν' ἀποκαλύψῃ τὴν δύναμιν τοῦ χαρακτῆρός της, τὴν λεπτότητά της, τὴν καλωσύνην της, τοὺς θησαυρούς, τέλος, τῶν αἰσθημάτων της. Ὀφείλει νὰ ἐκκενώσῃ ὅλον τὸν ἡρωϊσμόν της καὶ νὰ σκεφθῇ, ὅτι ἂν αἱ ὧραι αὐταὶ ἴσως εἶναι ὀχληραὶ δι' αὐτήν, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον τοιαῦται καὶ εἰς τὸν σύντροφόν της. Εὑρίσκονται καὶ οἱ δύο παρὰ τὸν οὐδὸν τοῦ ἀγνώστου.

Γενικῶς ὁ ἀνὴρ δὲν ἔχει σχηματίσει ἀκριβῶς ἰδέαν περὶ τῆς ψυχολογίας τῆς γυναικός. Ὅσον περισσότερον εἶναι λεπτὸς καὶ ἐρωτόληπτος, τόσον καὶ περισσότερον φοβεῖται, πρὸ πάντων δέ, ὅταν εἶναι καλὸς καὶ δὲν ἐγνώρισε πολὺ τὴν ζωήν.

Γνωρίζει, ὅτι μέγα μέρος τῆς ποιήσεως καὶ τοῦ ἰδανικοῦ θὰ διαλυθῇ μετ' ὀλίγον καὶ φοβεῖται μὴ τοῦτο ὀλιγοστεύσει τὸν πρὸς αὐτὸν ἔρωτα ἐκείνης. Ὁ φόβος αὐτὸς συμμερίζεται τὴν ψυχήν του μετὰ τῆς χαρᾶς τῆς ἐπιτυχίας του.

Αὐτὰ ἂς λαμβάνῃ ὑπ' ὄψιν ἡ νεόνυμφος, καὶ ἂν μή τι ἄλλο, μὲ τοὺς τρόπους της καὶ μὲ τοὺς λόγους της ἂς μὴ καθιστᾷ δυσχερεστέραν τὴν θέσιν τοῦ συζύγου της. Ἀπαιτεῖται πολλὴ ψυχικὴ λεπτότης καὶ πνευματικὴ ἀντίληψις, ἀλλὰ πρὸ πάντων πολλὴ ἀγαθότης εἰς τὴν γυναῖκα εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν.

Ὀφείλει νὰ φαίνεται πρὸς τὸν σύζυγόν της ἐν ταὐτῷ τρυφερά, σοβαρὰ καὶ γλυκεῖα· πρέπει νὰ τοῦ δεικνύῃ μεγάλην ἐμπιστοσύνην διὰ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον...

Κατὰ τὸ ταξίδιον δὲν εἶναι καλὸν νὰ τὸν ἐνοχλῇ καὶ τὸν βαρύνῃ, τοὐναντίον μάλιστα νὰ τοῦ ἁπλοποιῇ τὴν ζωήν. Ἐπίσης καλὸν εἶναι νὰ θέσῃ εἰς περίοπτον τὴν καλωσύνην τῆς ψυχῆς της διὰ τῶν λεπτῶν περιποιήσεων καὶ φροντίδων, τὰς ὁποίας θὰ προσφέρῃ εἰς τὸν σύζυγόν της. Ἡ γυναικεία καρδία εἶναι ὁ διαπρεπέστερος καλλιτέχνης τῶν τρυφεροτήτων τούτων.

Ἂς γνωρίζει, ὅτι δὲν εἶναι πλέον μαθήτρια, ἢ νεᾶνις ὑπὸ κηδεμονίαν, ἀλλ' εἶναι κυρία, ἡ ὁποία θὰ ἐργασθῇ διὰ τὴν δημιουργίαν τῆς εὐτυχίας της. Ἡ εὐτυχία τοῦ συζύγου της εἶναι τὸ μεγαλίτερον ἐχέγγυον τῆς ἰδικῆς της.

Εἶναι, τέλος, ἡ συντροφιά του, καὶ τὸ καθῆκόν της εἶναι ν' ἀποδείξῃ εἰς τὸν ἄνδρα της, ὅτι μερίζεται μὲ ἐνθουσιασμὸν τὸν βίον του, τὰς διαθέσεις του, τὰς ὀρέξεις του, τὰς ἐπιθυμίας του ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τοῦ συζυγικοῦ των βίου καὶ εἰς τὰ μικρότερα ζητήματα καὶ εἰς τὰς μᾶλλον ἐπουσιώδεις περιστάσεις.

ΙΑΝΘΗ

ΠΑΞΗΜΑΔΑΚΙΑ

Δόσις : 1 ὀκᾶ ἀλεῦρι, 100 δράμια ζάχαρι ψιλή, 90 δρ. γάλα, 4 κουταλιὲς τῆς σούπας βούτυρο λυωμένο, 1 γρόσιον γλυκάνισον, ἕνα βῶλον ἀμμωνίας (ὡς ἕνα μεγάλο καρύδι), τὸν ὁποῖον τρίβομεν μὲ μίαν φιάλην διὰ νὰ γίνῃ σκόνη, καὶ 2 αὐγά.

Ἐκτέλεσις : Ἀνακατόνομεν ἐντὸς λεκάνης τὴν ζάχαρι μὲ τὸ ἀλεῦρι, ἔπειτα προσθέτομεν τὸ γάλα καὶ τὰ δύο αὐγά. Βρέχομεν τὰ χεῖράς μας μὲ τὸ λυωμένο βούτυρον καὶ ζυμόνομεν. Ἔπειτα προσθέτομεν τὸ γλυκάνισον καὶ τὴν ἀμμωνίαν. Ἡ ζύμη πρέπει νὰ γίνῃ μαλακή, ὅπως ἡ τῆς κουρουμπουγάτσας, διὰ νὰ τὸ κατορθώσωμεν δὲ προσθέτομεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον χλιαρὸ νερό. Ἔχομεν κατόπιν 5 λωρίδας χονδρὸ χαρτὶ βουτυρωμένον. Χωρίζομεν τὴν ζύμην εἰς 4 μέρη, ἕκαστον τῶν ὁποίων πλάθομεν εἰς σχῆμα μπαστουνίου. Εἶτα βουτῶμεν ἐνίοτε τὸ χέρι μας εἰς τὸ ἀλεῦρι, διότι ἡ ζύμη κολλᾷ καὶ κατόπιν μὲ ἕνα κοπτερὸ μαχαῖρι, ἐπίσης ἀλευρωμένον, κόπτομεν τὴν ζύμην εἰς στενὰ τεμάχια καὶ στέλλομεν εἰς τὸν φοῦρνον. Ἀφοῦ ψηθοῦν ἐπὶ 20—30 λεπτά, τὰ χωρίζομεν, τὰ ἁπλόνομεν εἰς λαμαρίναν καὶ τὰ ξαναφουρνίζομεν.

ΡΕΒΑΝΙ

Δόσις : 200 δράμια ἀλεῦρι, 150 δρ. ζάχαρι ψιλή, 100 δρ. γάλα, 5 αὐγά, 4 κουταλιὲς τῆς σούπας βούτυρο λυωμένο, 3 δρ. σόδα καὶ 9 δρ. κρεμοτάρταρον, φλοιὸν λεμονιοῦ καὶ πορτοκαλιοῦ, καὶ τὸν ζωμὸν ἑνὸς πορτοκαλιοῦ.

Ἐκτέλεσις : Κτυπῶμεν τὰ αὐγὰ μὲ τὴν ζάχαριν ἕως ὅτου ἀσπρίσουν μαζὶ μὲ τὸν φλοιὸν τοῦ λεμονιοῦ καὶ πορτοκαλιοῦ. Ἔπειτα προσθέτομεν τὸ ἀλεῦρι ὀλίγον κατ' ὀλίγον καὶ δουλεύομεν, καὶ κατόπιν τὸν ζωμὸν τοῦ πορτοκαλιοῦ. Εἰς τὸ γάλα ρίπτομεν πρῶτον τὴν σόδα καὶ ἔπειτα τὸ κρεμοτάρταρον καὶ τὸ ταράσσομεν. Ὅταν δὲ φουσκώσῃ τὸ γάλα, τὸ προσθέτομεν εἰς τὴν ὅλην ζύμην καὶ δουλεύομεν ἕως ὅτου ἀπορροφηθῇ. Ἔχομεν τὸ τεψὶ βουτυρωμένον καὶ ἀλευρωμένον, χύνομεν τὴν μάζαν ἐντὸς καὶ τὸ στέλλομεν εἰς τὸν φοῦρνον.

ΚΟΥΛΟΥΡΑΚΙΑ

Δόσις : 520 δράμια ἀλεῦρι, 200 δρ. βούτυρον, 150 δρ. γάλα καὶ ἕνα κουτάλι τῆς σούπας ἅλας.

Ἐκτέλεσις : Ἀσπρίζομεν καλὰ τὸ βούτυρον καὶ χύνομεν τὸ ἀλεῦρι ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ρίπτομεν τὸ ἅλας εἰς τὸ γάλα, τὸ ὁποῖον χύνομεν εἰς τὰ προηγούμενα, καὶ ζυμόνομεν. Διὰ νὰ γίνῃ ἡ ζύμη μαλακή, προσθέτομεν καὶ ὀλίγον νερὸ χλιαρό. Τὸ γάλα νὰ εἶναι βρασμένον καὶ χλιαρόν. Ἔπειτα τὰ ἀλείφομεν ἀσπράδι τοῦ αὐγοῦ καὶ τὰ στέλλομεν εἰς τὸν φοῦρνον.

ΦΟΝΤΑΝ ΜΕ ΑΜΥΓΔΑΛΑ

Δόσις : 100 δράμια ἀμύγδαλα κοπανισμένα μὲ τὸν φλοιόν των, 110 δρ. ζάχαρι ψιλή, 1 πακέτο σοκολάτα Planteur ξυσμένην.

Ἐκτέλεσις : Δένομεν τὴν ζάχαριν ὅπως τοῦ γλυκοῦ, ἀναμιγνύομεν κατόπιν τὴν σοκολάταν καὶ τὰ ἀμύγδαλα, καὶ τὰ κατεβάζομεν ἀπὸ τὴν φωτιά. Τὰ δίδομεν σχῆμα στρογγυλὸν καὶ τὰ ἐπιπάσσομεν μὲ ψιλὴ ζάχαρι.

Κα Ε. Μ.

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ

Σ' ἕνα πράσινο κάμπο τραγουδοῦσαν τὰ πουλιὰ καὶ τ' ἀγέρι χαρωπὰ ἔπαιζε μὲ τ' ἀνθισμένα κλαδιὰ τῶν δένδρων. Ὁ γαλανὸς τροῦλλος τῆς μεγάλης ἐκκλησίας, τῆς φύσεως, ἐτόνιζε τὴν σαγηνευτικήν της εὐμορφιά.

Ρόδινες ξεγλυστροῦσαν ἡ ἡλιακὲς ἀκτῖνες καὶ ἐσκόρπιζαν τὴν χαρά, ποῦ διεισδοῦσε βαθειὰ στὴν ψυχή σου. Κι' ἐκεῖ, στὴν καρδιὰ τῆς μάγου αὐτῆς εἰκόνος, κάθεται χάμω στὴν ἁπαλὴ πράσινη στρωμνὴ μιὰ μάννα, μ' ἀκουμβισμένο τὸ κεφάλι σ' ἕνα δένδρο, βαρὺ ἀπὸ τοὺς πικροὺς συλλογισμούς. Ἡ δύστυχη! πέντε ἡμέρες τώρα βρέχει μὲ δάκρυα τὸ ὡραῖο πρόσωπο τοῦ παιδιοῦ της, κατάχλωμο ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια.

Καὶ ἡ μάννα πονεῖ νὰ βλέπῃ τὸ μικρό της ἀγγελοῦδι νὰ στενάζῃ ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀρρώστειας. Τὸ παιδὶ ἔχει τὴν μορφὴ ἤρεμη, τὰ ματάκια κλεισμένα καὶ τὸ στῆθός του βαρειὰ ἀναβοκαταβαίνει.

Μὲ βλέμμα θωπευτικὸ ἡ βασανισμένη μάννα προσπαθεῖ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ ἄμωμο ἀγγελοῦδί της ἀπὸ τὸν ἐφιάλτη, ποῦ τὸ βαρύνει. Καϋμένη μάννα, τί δὲν θὰ ἔδιδες διὰ νὰ ἀνταλλάξῃς τὸ πικρὸ παράπονο, ποῦ χαράττεται στὴν ἄθφα τοῦ τέκνου σου μορφή, μὲ τὴν χαρὰ καὶ τὴν ζωή! Πόσο βαθειὰ ἡ μητρικὴ ἀγάπη! Τὸ πᾶν ὑποχωρεῖ πρὸ αὐτῆς. Αὐτὴ καταπραΰνει καὶ αὐτὴν ἀκόμη τοῦ θηρίου τὴν καρδιά. Μόνον ἡ δυστυχία δὲν κλίνει τὸ γόνυ πρὸ αὐτῆς. Προβαίνει στὸ πικρὸ σκοπό της, χωρὶς νὰ λογαριάσῃ τὰ θύματα, ποῦ θὰ δημιουργήσῃ μὲ τὴν σκληρότητά της. Ἰδοὺ καὶ τώρα ἡ δυστυχία προβαίνει πρὸς ἐκτέλεσιν τοῦ σκοποῦ της. Μακάριος ὁ σκοπός της διὰ τὸν πάσχοντα μικρούλην, πικρὸς καὶ διὰ τὴν μάννα.

Τὸ ἄρρωστο παιδὶ ἄνοιξε ὁρμητικὰ τὰ ὡραῖα γαλάζια μάτια του καὶ τὰ κάρφωσε στὴν μητρικὴ μορφή, ὡσὰν νὰ τῆς ἀπηύθυνε τὸ τελευταῖο *εὐχαριστῶ*, ἄνοιξε δύο φορὲς τὸ στόμα, ἀναστέναξε βαθειά, τέντωσε τὸ ἰσχνὸ σωματάκι του καὶ ἐφτερούγισε ψηλὰ στὸν οὐρανό, ὅπου μὲ παράταξι τὰ ἀγγελούδια τὸ ἐδέχθηκαν.

Ἡ μάννα; Ὢ τὴν δύστυχη μάννα! Τρελλὴ γιατὶ δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ εἰς ὅσα φοβερὰ ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια της, θρηνοῦσα, ἔσφιξε παράφορα στὸ ἁπαλὸ χιονάτο τῆς στῆθος τὸ νεκρὸ πιὰ παιδί της, ὡσὰν νὰ εἰμποροῦσε ν' ἀντικαταστήσῃ τὴν ζωή, ποῦ πρὸ ὀλίγου τὸ εγκατέλειψε, μὲ τὴν ζωὴ τὴν δική της. Ἀλλ' ἂν ἡ ψεύτικη τοῦ τέκνου της ζωὴ ἔφυγε, ἔμεινε ὅμως ἡ ἀλήθεια τῆς συμφορᾶς. Ἡ μάννα, ποῦ ἐδοκίμασε τὸ πικρὸ τῆς μοίρας ποτῆρι, ἀφοῦ ἔρριψε μιὰ ἀλλόκοτη ματιὰ στὸ κρύο καὶ ἀκίνητο ἐκεῖνο σωματάκι καὶ μιὰ ὀργίλη ματιὰ τριγύρω στὴν φύσι, ποῦ ἐγέλουσε μὲ τὸν πόνο, τὴν συνεπῆραν γέλια δυνατά.

Ἅρπαξε μὲ παραφορὰ τὸ νεκρό της παιδὶ καί, καταρωμένη σκληρά, ἔφυγε γοργή, ὡς ὁ ἄνεμος ποῦ ἀνέμιζε θωπευτικὰ τὰ ξανθὰ σγουρὰ μαλλιά της, μακρυὰ ἀπὸ τὸ σκληρὸ ἐκεῖνο μέρος, ποῦ ἐγέλουσε εἰρωνικὰ μὲ τὸν πόνο της.

ΕΥΔΟΞΙΑ ΚΙΟΛΕΜΕΝΟΓΛΟΥ

Ο ΤΑΦΟΣ ΤΟΥ ΦΤΩΧΟΥ

Πέρνα, αὐλάκι ἀργυρό, πέρνα, γιὰ νὰ δροσίσῃς
τῆς ταπεινῆς αὐτῆς ἐρμιᾶς ἕνα κορμὶ φτωχό.
Πέρνα κι' ἀπόμεινε σὲ Σέ, στὸ χῶμα νὰ χαρίσῃς
μόνο ἕνα χάδι γρήγορο, ἕνα χάδι μοναχό.

Λουλούδια, νεκρολούλουδα, δὲν θἄβρῃς ἐκεῖ πέρα·
φτωχὸς στὸν κόσμο βρέθηκε, φτωχὸς στὸν τάφο ἐκεῖ,
ποῦ ἡ Γῆ, μητέρα ἄσπλαχνη κι' ἀλύπητη μητέρα,
στὸ χῶμά του ἐσώριασε μιὰ θλῖψι ἐρημική.

Στὸ μάρμαρο φοβήθηκε τὸ φεῖδι νὰ καθήσῃ
καὶ τὴ φωλιά του ἔστησε στὸ χῶμα τ' ἁπαλό.
Τὸν ἴσκιο του δὲν σκόρπισεν ἐδῶ τὸ κυπαρίσσι,
λὲς καὶ φοβᾶται τὰ μικρά, τὸ δέντρο τ' ἀψηλό.

Διαβάτη, ἐσὺ ποῦ προσκυνᾷς τοῦ κόσμου Σου τὸ δάκρυ,
σὰν θ' ἀνταμώσῃς κάποτε τὸν μαῦρο αὐτὸ χορό,
σῦρε καὶ σκύψε στῆς ἐρμιᾶς τὴ ρημαγμένη ἄκρη,
κι' ἐσὺ τότε προσκύνησε τὸν ξύλινο σταυρό.

Κ. Ζ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

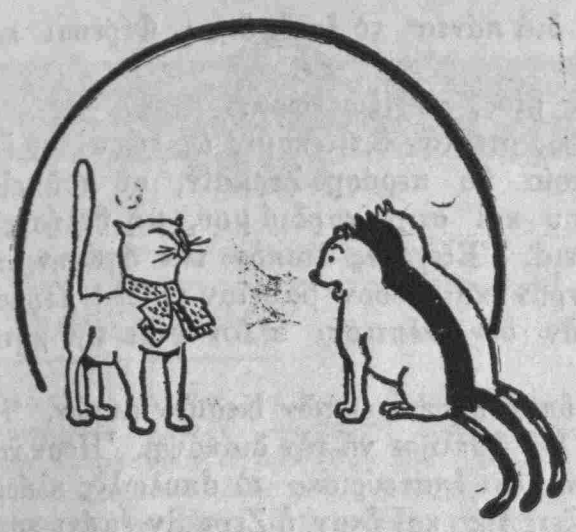

ΑΝΑΦΟΡΑ ΤΟΥ ΓΑΤΟΥ ΜΟΥ

«Ἀγαπητὲ κύριε,

»Γνωρίζετε βέβαια, μαζὺ μὲ τὴν ἀντικρυνήν σας γειτόνισσα—συγγνώμην, δὲν θέλω νὰ σᾶς πειράξω—καὶ τὴν γάτα της, τὴν Λουλοῦ. Ἄχ! ἡ τρελλὴ Λουλοῦ, τί ἔμορφη ποῦ εἶναι μὲ τῆς μακρυὲς καὶ τρίχρωμες τρίχες της, τὰ καταγάλανα μάτια καὶ τὰ θεοπάλαβα σκέρτσα της! Χαδιάρα, πεταχτή, γλυκομίλητη, γελαστή, καταδεκτική. Καὶ σ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἠμπόρεσα νὰ βαστάξω—δὲν εἶναι βέβαια ντροπὴ νὰ σᾶς τὸ πῶ — τὴν ἀγάπησα τὴν ἔμορφη Λουλοῦ.

»Μιὰ βραδειὰ ντροπαλὰ καὶ παιχνιδιάρικα τὴν ἐπλησίασα εἰς τ' ἀντικρυνὰ κεραμίδια ποῦ κάθουνταν καὶ γλυκορρέμβαζε στὴν πανσέληνον. Τῆς εἶπα τὸν πόνον τῆς καρδιᾶς μου, τὴν μεγάλην μου ἀγάπην γι' αὐτήν. Τί ὑπερήφανη ποῦ ἦταν ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς τὰ φεγγαρόλουστα κεραμίδια! Μ' ἄκουσε μ' εὐχαρίστησιν καὶ δέχθηκε νὰ μ' ἀγαπᾷ μὲ τὴν καρδιά της ὅλην.

»Θὰ τὸ πιστεύσετε; —δὲν εἶναι βέβαια ντροπὴ νὰ σᾶς τὸ πῶ—μ' ἀγκάλιασε καὶ μὲ φίλησε. Ἀπ' τὴν χαράν μου τἄχασα. Δὲν καταλάβαινα κ' ἐπάθαινα. Θαρροῦσα πῶς ἡ καρδιά μου, ποῦ μὲ τόσην δύναμιν κτυποῦσε, θὰ ξεπετοῦσεν ἀπὸ τὴν θέσιν της.

»Κατὰ διαταγήν της, τὴν ἀπεχαιρέτησα κι' ἔφυγα γιὰ νὰ συναντηθῶμεν τὰ μεσάνυκτα τῆς ἑπομένης. Μετὰ τὰ μεσάνυκτα μόνον θὰ συνηντώμεθα, μὲ εἶπε, κι' αὐτὸ μ' ἐνέβαλεν εἰς δικαιολογημένας ἀνησυχητικὰς σκέψεις, ὅταν συνῆλθα ἀπὸ τὰς συγκινήσεις τῆς πρώτης μας αὐτῆς ἐρωτικῆς ἐξωμολογήσεως.

»Κάθε βράδυ, λοιπόν, μετὰ τὰ μεσάνυκτα, περνούσαμε θαυμάσια καὶ μάλιστα σὰν εἶχε φεγγάρι. Ἀπίστευτον!... κι' ὅμως κανεὶς δὲν μᾶς ἀνησυχοῦσεν ἀπὸ τοὺς πολλοὺς θαυμαστάς της.

»Εἶναι ὑπερήφανη, ἀκατάδεκτη ἡ Λουλοῦ, κύριε, εἰς τοὺς ξένους γάτους. Γι' αὐτὸ κι' οἱ ἄλλοι τὴν βλέπουν μόνον σὰν «ἀπηγορευμένον καρπόν», χωρὶς νὰ τὴν σκοτίζουν μ' ἐρωτικὲς ἀνοησίες.

»Ἀλλ' ὅσον προχωροῦσεν ὁ ἔρως μας, τόσον ρίζωνε μέσα μου ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ ἐρωμένη μου μὲ ἀπατοῦσε πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα, ποῦ δὲν ἐννοοῦσε νὰ μὲ δεχθῇ. Τέλος, μιὰ βραδειὰ ἀπεφάσισα νὰ βεβαιωθῶ. Ἂν δὲ τὴν τσάκωνα, θὰ πετοῦσα ἀπ' τὰ κεραμίδια πρῶτα τὸν ἄθλιον ἀντεραστὴν καὶ κατόπιν θὰ τσουρομαδοῦσα τῆς ἔμορφες τρίχες τῆς ἄπιστης Λουλοῦς μαζὺ μ' ἕνα γερὸ ξυλοφόρτωμα.

»Ἀνέβηκα ἐνωρὶς στὰ κεραμίδια τῆς συναντήσεώς μας καὶ κρύφθηκα πίσω ἀπ' τὴν γωνιά. Μόλις σκοτείνιασε, βλέπω τὴν ὑπερήφανη Λουλοῦ μου ν' ἀνεβαίνῃ στὰ κεραμίδια — ἄχ! δυστυχία μου! — μαζὺ μὲ τὸν συγκάτοικόν της γάτον, τὸν γείτονα. Ἐσταμάτησαν ὀλίγον μακρυὰ ἀπ' τὴν γωνιά, κι' ἄρχισαν ἧ ἴδιες φασαρίες καὶ σκηνές, ποῦ διεδραματίζοντο μαζύ μου.

»Ἡμᾶς τοὺς γάτους, ξεύρετε, πολὺ εὔκολα μᾶς πιάνουν τὰ νεῦρά μας, καὶ δὲν ἀνεχόμεθα εἰς τὸ μέτωπόν μας πράγματα σκληρότερα ἀπὸ τῆς τρίχες μας, ἐνῷ σεῖς οἱ ἄνθρωποι εἶσθε ἀνεκτικοὶ εἰς τὸ ζήτημα αὐτό. Ὥρμησα κατὰ τοῦ ἀντεραστοῦ... Σὲ λίγο ἀπὸ κεραμίδια σὲ κεραμίδια καὶ κτυπῶντας εἰς ὅλους τοὺς σκουπιδοτενεκέδες, ποῦ ἦσαν κρεμασμένοι στὰ παράθυρα, βρεθήκαμεν εἰς φεγγίτην. Ἀλλὰ καὶ οἱ δυό μας μ' ἕνα σπασμένο χέρι. Εἰς τὴν δυσάρεστον ἐκείνην κατάστασιν ἐγύρισα καὶ εἶδα ἐπάνω. Φρίκη! τί εἶδα: ἡ Λουλοῦ σκασμένη στὰ γέλια μᾶς ἔβλεπε περιφρονητικά. Ἄχ! πῶς ἤθελα τότε νὰ ἔτρεχα, νὰ τὴν ἅρπαζα καὶ νὰ τὴν ἔριχνα κάτω, ἀφοῦ τὴν κατεξέσχιζα! Μὰ τὸ αἱματωμένο χέρι μου μόλις μ' ἐπέτρεπε κουτσὰ νὰ ἔλθω ἕως στὸ σπίτι μας.

»Τώρα, σᾶς καθικετεύω, νὰ μὲ γιατρεύσετε τὸ χέρι μου, ἀφοῦ μὲ συγχωρήσετε. Ναί, ἀγαπητὲ κύριε, γιατὶ πιθανὸν καμμιὰ μέρα καὶ σεῖς ὅμοιον κάτι νὰ πάθετε, γιατὶ ὅταν ὁ Θεὸς ἔδιωξεν ἀπ' τὸν Παράδεισον τὸν Ἀδὰμ καὶ ὅλα τὰ ζῷα, καταράσθηκεν ὅλους τοὺς ἀρσενικοὺς νὰ εἶναι πάντα θύματα τῶν θηλυκῶν. Ἡ κατάρα αὐτὴ ἡ προγονικὴ βαρύνει ὅλους τοὺς ἀρσενικοὺς καὶ ἐκπληροῦται. Μήπως σεῖς οἱ ἄνθρωποι συχνότατα δὲν μονομαχεῖτε μὲ δυὸ μπρόβνικ ἢ σπαθιά, δὲν σπάνετε τὰ κεφάλια σας μὲ μπαστούνια, δὲν σφάζεσθε μὲ μαχαῖρες γιὰ ἕνα θηλυκό, ποῦ σᾶς γελᾷ καὶ ὑποκρίνετε τὴν ἀγάπην; Ὥστε γιατρεύσατέ με, φανεῖτε εὔσπλαγχνικός, ἀφοῦ τίποτε τὸ παράνομον ἢ ὑπερφυσικὸν δὲν ἔκαμα. Μοιραῖον, κύριε, εἰς κάθε ἀρσενικόν, ἑπομένως ἀδύνατον ἦτο ν' ἀποφύγω. Εἰς τὸ ἑξῆς θὰ προσπαθήσω ὅσον τὸ δυνατὸν ν' ἀνθέξω εἰς τὸν πειρασμόν.

»Ταῦτα εὐσεβάστως ἀναφέρων, ἐλπίζω κλπ. καὶ σᾶς εὔχομαι εὐχὴν μεγαλειτέραν ἀπ' ὅσας σᾶς ἔδωσαν: «νὰ μὴ ἀγαπήσετε θηλυκὸ καὶ πέσετε στὰ χέρια του» καὶ διατελῶ

ταπεινότατος θεράπων

Ὁ γάτος σας».

***

Μὲ τὴν οὐρὰν ἀνάμεσα στὰ πίσω σκέλη καὶ κοινῶντας σπασμωδικῶς εἰς τὸν ἀέρα τὸ αἱματωμένον χέρι του, μὲ ἐπέδωκε διὰ τοῦ στόματος τὴν ἀναφοράν του ὁ γάτος μου.

Ι. Γ. ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

ΟΤΑΝ Θ' ΑΡΘΗΣ

Οταν στὸ ἔρμο κοιμητῆρί μου θ' ἀρθῇς
τὸ πρῶτο μοιρολόγι ἐπάνω νὰ τονίσῃς,
σὲ μιὰ στιγμὴ μαζύ μου θὰ βρεθῇς
καὶ γῦρο πάμπολλα λουλούδια θ' ἀντικρύσῃς.

Στόλισε, ἂν θές, τὰ στήθη σου μὲ αὐτὰ
τ' ἄνθη, ποῦ γῦρό μου θἄχουν φυτρώσῃ·
θἂν' οἱ καῦμοί μου, ποῦ εἶχα στὴ καρδιά,
κι' οἱ στεναγμοί, ποῦ μ' ἔπνιγαν οἱ τόσοι.

ΝΙΚΟΣ ΠΡΙΦΤΗΣ

Ὡρολόγιον τῆς τσέπης, σῶζον μίαν ζωήν.

ΓΝΩΜΑΙ

✻ Ὁ πνευματώδης ἄνδρας εἰμπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ ὡς τρελλός, ἀλλὰ δὲν θ' ἀγαπήσῃ ποτὲ ὡς ἠλίθιος.

✻ Ἡ ἐλευθεριότης συνίσταται ὀλιγώτερον εἰς τὸ νὰ δίδῃ τις πολλά, ὅσον εἰς τὸ νὰ δίδῃ ἐγκαίρως.

✻ Ἑκάστη γλῶσσα εἶναι πτωχή, ὅταν δὲν τὴν γνωρίζῃ τις κατὰ βάθος.

✻ Τότε φαίνεταί τις ἀρεστός, ὅταν ἀκούῃ μὲ ἐνδιαφέρον καὶ τὰ πράγματα ποῦ γνωρίζει ἀπὸ ἄνθρωπον, ὅστις τ' ἀγνοεῖ.

✻ Ἡ ἐλπὶς εἶναι ἡ φαντασία τοῦ δυστυχοῦς.

✻ Ὁ δίδων χρῆμα, ποῦ δὲν ἐκέρδισεν ὁ ἴδιος, κάμνει τὸν μεγαλόδωρον μὲ τὴν ἐργασίαν τῶν ἄλλων.

✻ Ὁ ἄνδρας, ὁ ὁποῖος ζητεῖ νὰ εἶναι καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν εὐτυχὴς μαζὶ μὲ μίαν ὡραίαν γυναῖκα, ὁμοιάζει πολὺ τὸν ἄξιοῦντα ν' ἀπολαύσῃ τὴν γεῦσιν τοῦ κρασιοῦ, ἐνῷ ἔχει διαρκῶς γεμᾶτο μὲ κρασὶ τὸ στόμα του.

✻ Ἡ ἐμπιστοσύνη ἐφ' ἑαυτοῦ εἶναι ἡ δύναμις τῶν ὑπερόχων πνευμάτων.

✻ Οὐδὲν ὑπάρχει περισσότερον ἀξιοκατάκριτον, ὅσον φίλος, ὅστις δὲν σᾶς ὁμιλεῖ εἰλικρινῶς.

✻ Πολλοὶ φίλοι μᾶς εἶναι καθὼς τὰ ἡλιακὰ ὡρολόγια: μᾶς δεικνύουν τὴν ὥραν μόνον, ὅταν ὁ ἥλιος τῆς εὐτυχίας μᾶς φωτίζῃ.

Μαρία Βόνιαρ, Γερμανὶς δεκανεύς.

ΠΡΟΦΑΝΤΟΚΕΡΑΣΑ

Σὲ περιβόλι μέσα δενδροστόλιστο
Δυὸ - τρεῖς προβάλλουν κερασιὲς γεμάτες
Γλυκὰ κεράσια· τὰ κλαδιά τους σπάνουνε
Καὶ τὰ τρυγοῦνε κορασιὲς ἀφράτες.

Γελοῦνε τὰ κεράσια ροδοκόκκινα,
Λαχταριστὰ μέσ' στὰ χλωρὰ τὰ φύλλα·
Καὶ τῶν μικρῶν γελοῦνε τὰ ἡλιοφίλητα
Τὰ κερασένια μάγουλα καὶ χείλια.

Τὸ αἷμα τῆς ζήσης τοὺς καρποὺς δυνάμωσε,
Στοῦ ἥλιου κοκκινίσαν τὴς ἀχτίνες,
Νοιώσανε τὴ ζωὴ νωρὶς καὶ μέστωσαν.
Μοιάζουν ἐσᾶς, παιδοῦλες τρυγητίνες,

Ποῦ τῶν βουνῶν ὁ ἀγέρας καὶ τ' ἀρώματα
Στὰ στήθη σας νωρὶς ἔχουν ξυπνήσει
Τοὺς πόθους τῆς ζωῆς. Ὦ τρυγητίνες μου,
Αὔριο καὶ σᾶς ποιὸς νειὸς θὰ σᾶς τρυγήσῃ;

Κ. Κ—ΞΕΝΑΚΗΣ

14

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ

συνέχεια ἀπὸ σελ. 342

— Ἐπιθυμῶ νὰ μὴ ἐκτροχιασθῇς, παρετήρησεν ἡ θεία.

— Αὐτὸ ἀφορᾷ ἐμέ, ἀπήντησεν ἡ Ζερμαίν.

— Ὦ! Θεέ μου, σὺ εἶσαι λοιπόν, σὺ μοῦ ὁμιλεῖς τοιουτοτρόπως;

— Λοιπόν, πίστευσέ με, ὅτι φαντάζεσαι πράγματα, ποῦ δὲν ὑπάρχουν... Ἴσως ἔκαμα μερικὸς ἐλαφρότητας, ἀπήντησα εἴς τινα γράμματα τοῦ κυρίου Μενετρώ, ἀλλ' ὅλ' αὐτὰ ἔληξαν.

— Δὲν ἀλληλογραφεῖτε πλέον;

— Ὄχι.

— Ἀπὸ πολλοῦ;

— Ἀπὸ πολλοῦ, θεία, δὲν βλέπεις, ὅτι ὁ Μενετρὼ δὲν ἔρχεται πλέον εἰς τὸ σπίτι;

Ἡ Βαλερία μόλις ἐκρατήθη ἀπὸ τοῦ νὰ φωνάξῃ: Ψεῦτρα! ἀλλ' ἐφοβήθη μήπως ψυχράνῃ τὴν ἀνεψιάν της καὶ τὴν ἀπομακρύνῃ περισσότερον. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ ἡ ἐξήγησις αὐτὴ εἶχεν ἀρχίσει, ἔπρεπε νὰ προχωρήσῃ μέχρι τέλους.

— Καὶ δὲν τοῦ παρεχώρησες ποτὲ καμμίαν συνέντευξιν;

— Ποτέ!

— Δὲν ἔχεις λοιπὸν τίποτε διὰ νὰ μεμφθῇς τὸν ἑαυτόν σου;

— Τίποτε, ἐκτὸς δι' ὅσα προηγουμένως σοῦ ἀνέφερα.

Ἡ Βαλερία δὲν ἐκράτει πλέον τὰ δάκρυα· ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον, ἔπειτα ἐξηκολούθησε:

— Πρὸ ὀλίγου ἤμην εἰς τὸν κῆπον, ὅταν ὁ κύριος Μενετρὼ ἐπερνοῦσε τὸν μεγάλον δρόμον...

Ἡ Ζερμαὶν ἀνεσκίρτησε.

— Τὴν στιγμὴν αὐτὴν σὺ ἦσο εἰς τὸ παράθυρον. Τὸν εἶδες δὲν εἶναι ἔτσι;

— Μάλιστα, ἐκ τύχης.

— Καὶ ἐκεῖνος σὲ εἶδε.

— Πιθανόν· μ' αὐτὸ ὅμως τί ἀποδεικνύει;

— Τίποτε, τὸ ἐλπίζω..., ἴσως ὅμως πολλά.

— Ἂς ἴδωμεν· τελείωνε τὴν σκέψιν σου.

— Αὐτὸ ἄρά γε δὲν ἦτο κάποιο σύνθημα, δὲν ἦτο ὑπόσχεσις; Ὁ κύριος Μενετρὼ οὐδέποτε περιπατεῖ εἰς τὸν δρόμον αὐτὸν καὶ ὅμως εἰς τὰς δύο τὸ ἀπόγευμα ἐπέρασε. Καὶ σὺ ἐπίσης ὅλως ἐκτάκτως ἤνοιξες διάπλατα τὸ παράθυρον καὶ ἐφάνης, διότι ἔπρεπε νὰ σὲ ἰδῇ.

— Ὅλ' αὐτὰ εἶναι δημιουργήματα τῆς φαντασίας σου, τὸ ἐπαναλαμβάνω.

— Ὥστε δὲν ὡρίσατε συνέντευξιν; Ὅ,τι λοιπὸν εἶδα, δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν;

— Καμμίαν. Εἶσαι φαντασιόπληκτος καὶ καχύποπτος· νομίζει κανείς, ὅτι ἐδιάβασες πολλὰ μυθιστορήματα.

— Ὁ Θεὸς νὰ δώσῃ νὰ εἶναι αὐτὸ ποῦ λέγεις.

Ἡ Βαλερία μὲ τοὺς λόγους αὐτοὺς ἐσηκώθη ἀμέσως, περιέβαλε τὴν ὀσφὺν τῆς Ζερμαίν. Ἠθέλησε νὰ μάθῃ μέχρι ποίου σημείου θὰ ἔφθανεν ἡ ὑποκρισία τῆς ἀνεψιᾶς της.

— Μοῦ ὁρκίζεσαι, ὅτι δὲν μοῦ κρύπτεις τίποτε;

— Σοῦ τὸ ὁρκίζομαι!

Βραδέως ἡ Βαλερία ἐσήκωσε τὴν χεῖρά της πρὸς τὸ κορσὰζ τῆς Ζερμαὶν καὶ ἀνάμεσα εἰς δύο κομβία του ἠσθάνθη ὑπὸ τοὺς δακτύλους της τὸ γράμμα, ποῦ εἶχε θέσει πρὸ ὀλίγου ἡ Ζερμαίν. Τὸ ἀπέσυρε μὲ ταχύτητα καὶ τὸ παρουσίασε κατὰ πρόσωπον τῆς ἀνεψιᾶς της.

— Καὶ ὅμως, Ζερμαίν, ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις, ὅτι ψεύδεσαι.

Ἡ νεαρὰ γυνὴ ὠχρίασε καὶ κατελήφθη ἀπὸ σπασμούς. Ἡ ὀργή, ἡ θλῖψις, ἡ καταισχύνη, ἐπάλαιον μέσα εἰς τὴν ψυχήν της. Ἡ ὀργὴ ὅμως ὑπερίσχυσε.

— Καὶ τί μ' αὐτό; ἠρώτησεν ἐν παραφορᾷ. Τί ἀνακατεύεσαι; Ἄφες με!...

— Ὄχι, αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ εἶναι ὁ τελευταῖός σου λόγος... Χάνεσαι κυριολεκτικῶς καὶ διὰ πάντα· τὸ ἐσκέφθης; Φέρεσαι πρὸς τὸν ὄλεθρον· τὸ ἐννοεῖς;

— Ναί, ὁ προκομμένος βίος, ποῦ ζῶ τώρα.

— Ἄφες με νὰ πιστεύω, ὅτι πᾶν ὅ,τι ἔκαμες ὡς τώρα, τὸ ἔκαμες ἀπὸ παραφοράν, ἡ ὁποία θὰ περάσῃ. Ζερμαίν, σὺ ποῦ εἶσαι τόσον κοντὰ στὴν ψυχήν μου καὶ στὴν καρδιά μου, μὴ θελήσῃς νὰ τὴν πληγώσῃς τόσον βαθειά. Ἐξέχασες λοιπὸν τὴν ἀγάπην, ποῦ εἴχαμεν ἄλλοτε, τόσον τρυφερὰν καὶ τόσον βαθεῖαν; Ὦ! Ζερμαίν, λυπήσου τοὐλάχιστον ἐμέ, ἂν δὲν σκέπτεσαι πλέον οὔτε τὴν μητέρα σου, οὔτε τὸν ἄνδρα σου.

Ἡ ὀργὴ τῆς Ζερμαὶν ὑπεχώρησε πρὸ τῶν ἱκεσιῶν αὐτῶν. Ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ἡ Βαλερία δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν διακόψῃ. Ἦσαν καλὰ τὰ δάκρυα αὐτά. Ἐνόμισεν, ὅτι ἐπανεύρισκε τὸ ἀπολωλὸς πλάσμα. Ἔπαυσε λοιπὸν τὰς ἐπιπλήξεις της, καὶ ὅταν ἡ Ζερμαὶν ἐφάνη κάπως ἡσυχάσασα, τὴν ἠρώτησε τρυφερά:

— Δὲν θὰ ὑπάγῃς λοιπόν;

— Ὄχι!

— Δὲν θὰ τοῦ γράψῃς πλέον;

— Ποτέ!

— Μοῦ ὑπόσχεσαι, ὅτι δὲν θὰ τὸν ἐπανίδῃς πλέον;

— Ὦ! μάλιστα, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι.

Αἱ δύο γυναῖκες ἔμειναν μαζὶ μέχρι τῆς ἑσπέρας. Ἀλλ' ἡ Βαλερία δὲν ἔκαμε πλέον κανένα ὑπαινιγμόν. Ὅταν ἐνύκτωσεν, ἡ Ζερμαὶν ἐφάνη πλέον τεταραγμένη καὶ περισσότερον νευρική.

— Εἶναι ἡ κρίσις, ἐσκέπτετο ἡ θεία, πιστεύουσα εἰς τὴν μετάνοιαν τῆς ἀνεψιᾶς της.

Δι' αὐτό, ὅταν ἦλθεν ἡ στιγμὴ νὰ τὴν ἀφήσῃ, ἐνῷ τὴν ἠσπάζετο, τῆς εἶπεν:

— Ἀφοῦ ὁ σύζυγός σου δὲν εἶναι ἐδῶ, μόνη ἴσως θὰ φοβῆσαι...

— Ὄχι, δὲν εἶμαι δειλή.

— Μήπως θέλεις νὰ διανυκτερεύσω ἀπόψε στὸ δωμάτιόν σου;

— Πρὸς τί; ἠρώτησεν ἡ Ζερμαὶν κάπως πειραχθεῖσα.

Ἡ Βαλερία τῆς ἐψιθύρισε σιγὰ εἰς τὸ αὐτί:

— Ὅταν εἴμεθα μαζί, ἴσως αἰσθανθῇς τὸν ἑαυτόν σου ἰσχυρότερον.

Ἡ Ζερμαὶν ἐφάνη, ὅτι δὲν ἐπρόσεξε τὸν ὑπαινιγμὸν καὶ ἀπεμακρύνθη. Ἐκλείσθη μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Καὶ ἡ Βαλερία εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἰδικόν της. Παρῆλθε μία ὥρα· ἦτο σχεδὸν ἕτοιμη διὰ νὰ κατακλιθῇ, ὅτε ἠκούσθη κτύπημα εἰς τὴν θύραν της. Ἡ νεᾶνις ἤνοιξεν. Εἷς ὑπηρέτης παρουσιάσθη.

— Δεσποινίς, συγγνώμην ἂν σᾶς ἀνησυχῶ... Κάποιος εἶναι κάτω καὶ σᾶς ζητεῖ.

— Τέτοιαν ὥραν;

— Αὐτὸ ἐσκέφθην καὶ ἐγώ.

— Καὶ ποιὸς εἶναι αὐτός;

— Ἕνας ἄνδρας.

— Ὁμίλησε λοιπόν· φαίνεται, ὅτι φοβεῖσαι νὰ πῇς τὸ ὄνομά του.

— Εἶναι ὁ Μαρι-Ἀδέλ, ὁ μάγος.

— Ὁ Μαρι-Ἀδέλ; καὶ τί θέλει;

— Δὲν εἰξεύρω.

Κάποιο προαίσθημα ἐκυρίευσε τὴν ψυχὴν τῆς Βαλερίας. Μήπως ἡ νυκτερινὴ αὐτὴ ἐπίσκεψις εἶχε σχέσιν μὲ τὴν πρωινὴν συνάντησίν των εἰς τὸ Ἐχινᾶ;

Ἡ νεᾶνις κατῆλθεν. Ὁ ὑπηρέτης, ὅταν τὴν εἶδε νὰ καταβαίνῃ μόνη, ἐξεπλάγη.

— Μήπως θέλει ἡ δεσποινὶς νὰ τὴν συνοδεύσω;

— Διατί;

— Διὰ νὰ τὴν προστατεύσω ἀπὸ τὸν μάγον.

— Ὦ! ὄχι· δὲν φοβοῦμαι ἀπὸ τὰ μάγια. Ὁ Μαρι-Ἀδὲλ εἶναι εἷς καλὸς γέρων, ἀνίκανος νὰ κάμῃ κακόν.

Ἡ Βαλερία ἔσπευσε νὰ συναντήσῃ τὸν γέροντα.

Ἡ ἑσπέρα ἦτο ὡραιοτάτη. Οὐδὲ ἓν σύννεφον ἐκηλίδωνε τὴν θαυμασίαν διαύγειαν τοῦ οὐρανοῦ.

Ἡ σελήνη ἔλαμπε, μεταβάλλουσα τὴν νύκτα εἰς πρωινὸν λυκόφως.

(ἀκολουθεῖ)

ΣΤΙΓΜΙΟΤΥΠΑ

ΤΙ ΑΚΟΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ

Ἀπὸ τὸν ἐξώστην τοῦ τράμ, ὅπου εὑρισκόμην στριμωγμένος μεταξὺ διαφόρων μεταβαινόντων εἰς τὴν Κολοκυθοῦν, ἀντελήφθην τὴν ἑξῆς σκηνὴν ἐντὸς τοῦ ὀχήματος. Μία κυρία, ἡ ὁποία ἀνέβη εἰς μίαν στάσιν τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους, εἰσῆλθε καὶ ἐστάθη δίπλα ἀπὸ ἕνα κύριον 25-30 ἐτῶν, καθήμενον. Καὶ ἀπὸ τὰ βλέμματα, τὰ ὁποῖα ἔρριψε πρὸς τὸν καθήμενον, ἐφαίνετο ὡς νὰ ἐπερίμενεν, ὅτι οὗτος θὰ ἐσηκώνετο νὰ τῆς δώσῃ τὴν θέσιν του.

— Μάλιστα, ἐπερίμενε, εἶπε κάποιος, ὁ ὁποῖος, ὅπως ἐγώ, ἔβλεπεν ἐκ τοῦ ἐξώστου τὴν σκηνήν.

Καὶ στραφεὶς πρὸς τὸν παριστάμενον φίλον του, εἶπε:

— Τὴν βλέπεις; Περιμένει, ὅτι θὰ σηκωθῇ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄνδρας νὰ τῆς δώσῃ τὴν θέσιν του. Ἀξιωσι ποῦ τὴν ἔχουν ἡ κυράδες!

— Ἐγὼ ἂν καθόμουνα μέσα, εἶπεν ὁ ἄλλος, θὰ τῆς ἔδιδα τὴ θέσι μου.

— Νὰ πᾷς ὄρθιος στὴν Κολοκυθοῦ!

— Μήπως δὲν πάω τώρα ὄρθιος; Τί θὰ πάθω; Ἐνῷ αὐτὴ ἡ καϋμένη εἶναι παχειὰ καὶ τὴν στενοχωρεῖ πολὺ ἡ ὀρθοστασία. Δὲν βλέπεις;

— Δὲν βαρυέσαι· θὰ τὴν στενοχωρῇ ὁ κορσές. Ποιὸς τῆς εἶπε νὰ τὸν παρασφίγγῃ; Εἴτε κάθεται, εἴτε ὀρθὴ μένῃ, ὁ κορσὲς θὰ τὴν στενοχωρῇ. Καλλίτερα μάλιστα νὰ μένῃ ὀρθή· Ἀλλὰ δὲ μοῦ λές, σὲ παρακαλῶ, πῶς δικαιολογεῖται αὐτὴ ἡ ἀξίωσις τῶν κυριῶν;

— Το εἶπες. Ἀφοῦ τῆς λέμε κυρίαις, πρέπει καὶ νὰ τῆς μεταχειριζώμεθα ὡς κυρίαις.

— Καὶ νὰ προσηκονώμεθα ὅπως οἱ ὑπηρέται στῆς κυράδες των! Ὡραία εὐγένεια ποῦ δίδει στοὺς ἄνδρας θέσιν ὑπηρετῶν! Καλὰ κάνω ἐγώ, ποῦ δὲν διδω ποτὲ τὴ θέσι μου! Ἄλλως τε, ἀντιβαίνει εἰς τὰ ἑλληνικὰ ἤθη.

— Πῶς ἀντιβαίνει;

— Δὲν εἶδες τοὺς δικούς μας τοὺς χωριάτες τί κάνουν; Ὁ ἄνδρας πηγαίνει κοβάλλα κ' ἡ γυναῖκα ἀκολουθεῖ πεζή.

— Ἀφοῦ οἱ ἄνδρες εἴμεθα ἰσχυρότεροι, πρέπει νὰ κάμωμεν ὑποχωρήσεις εἰς τὸ ἀσθενέστερον φῦλον.

— Ἡ γυναῖκες μπορεῖ νὰ εἶναι ἀσθενέστεραις, ἀλλὰ εἶναι καὶ ξεκουρασμένες. Ἐγὼ ἔτρεχα ὅλην τὴν ἡμέρα στῆς δουλειαίς μου καὶ τώρα θὰ σηκωθῶ γιὰ νὰ δώσω τὴ θέσι σ' αὐτὴν ποῦ καθότανε ὅλην τὴν ἡμέρα; Ἀλλὰ λησμονῶ πῶς εἶμαι ὀρθός, εἶπε γελῶν.

— Ἐγὼ νὰ δῆτε τί ἔπαθα, εἶπε τρίτος. Ἐγύριζα ἀπὸ τὴν Ἀλυσσίδα. Κοντά μου ἔμενεν ὀρθὴ μία κυρία καὶ τῆς ἔδωκα τὴ θέσι μου. Ἔμεινα δὲ ὄρθιος λίγο πισω της. Ὅταν ἐφθάσαμε στὸ Μουσεῖο, μοῦ λέγει: «Σφύριξε, σὲ παρακαλῶ» Τὸ ἔλεγε σὲ μένα προφανῶς, διότι ὁ ὁδηγὸς δὲν ἦτο ἐκεῖ. «Δυστυχῶς, τῆς εἶπα, δὲν μπορῶ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω. Δὲν ἔχω σφυρίκτρα». Ἐν τῷ μεταξὺ εἶχε σηκωθῇ. Ἐστράφη δὲ ἴσως διὰ νὰ μὲ ἐπιπλήξῃ, διότι δὲν εἶχα σφυρίκτρα, ὅταν δὲ μὲ εἶδε:

— Μπᾶ! εἶπε, τί λάθος! Σᾶς πῆρα γιὰ τὸν...

— Γιὰ τὸν τραμβαγέρην βέβαια, τῆς εἶπα ἐγώ.

— Παρντόν! μὶλ παρντόν!

— Τιποτε, κυρια. Πάλι καλά. Μπορούσατε νὰ μὲ πάρετε καὶ γιὰ ὑπηρέτη, ἀφοῦ ἔμεινα ὀρθὸς γιὰ νὰ καθήσετε σεῖς.

Διαβάτης.

Διὰ τὸν ΣΤΟΜΑΧΟΝ
καὶ τὰ ΕΝΤΕΡΑ σας
ἀποταθῆτε εἰς τὸν εἰδικὸν στομαχολόγον
ΙΑΤΡΟΝ ΜΑΜΜΕΛΗΝ
ὁδὸς Θεάτρου, ἀριθμ. 5.
Δέχεται 2—4 μ. μ.
Ἀριθμ. Τηλεφώνου: 2275 Péra.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

ΗΤΟ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ...

— Ὡρισμένως ἡ ἐφετεινὴ ἄνοιξις μοιάζει χρησμὸν τῆς Πυθίας, μὲ ἔλεγεν ὁ αἰωνίως ὑπερνευρικὸς καὶ φιλόνεικος φίλος μου.

— Γιατί, παρακαλῶ;...

— Μά, τί ἄλλο εἶναι; Ζέστη, ἔπειτα κρῦο, κάψιμο ἡλίου, βροχή, πότε-πότε δὲ καὶ λάσπαις. Ἂν μᾶς ἔλειπεν ἡ ἀφθονία τῶν λουλουδιῶν, δὲν θὰ ἦτο δύσκολο νὰ ξεχάσωμεν ὅλοι μας, ὅτι διανύομεν τὸν ὡραιότερον μῆνα, τὸν μῆνα τῶν ἀνθέων καὶ τοῦ ἔρωτος.

— Καὶ δὲν σᾶς ἐνθυμίζει τίποτε ἄλλο τὴν καλοκαιρινὴ ζωή; προσέθεσε καὶ τρίτος ἐπεμβαίνων εἰς τὴν συζήτησιν.

— Γιὰ πές, παρακαλῶ;...

— Λίγο τό 'χεις τὸ τολμηρὸ ξεγύμνωμα τοῦ λαιμοῦ καὶ τοῦ στήθους τῶν κυριῶν καὶ τῶν δεσποινίδων μας; Τῆς εἴδατε μὲ τί χάλια γύμνιας ἔχουν παρουσιασθῆ ἐδῶ καὶ τόσον καιρό.

Καὶ ὁ φίλος μου, ὁ πάντοτε γρυνιάρης καὶ μισογύνης, ἐπιστεύσαμεν ὅλοι, ὅτι ἀφορμὴν ἤθελε διὰ νὰ πάρῃ δρόμο μὲ τὰ ἀντιγυναικεῖα φρονήματά του.

Τὰ χείλη του ἔμειναν μισοανοιγμένα.

Ἐμείναμεν ὅμως καὶ ἡμεῖς μὲ μισανοικτὸ στόμα, ὄχι ὅπως συνήθως μερικοὶ εἶναι κρεμασμένοι ἀπὸ τὰ χείλη κάποιου εὐφραδοῦς ρήτορος, ἀλλὰ ἀπὸ ἀνυπομονησίαν διατί δὲν ἐπροχωροῦσεν ὁ ἕτοιμος καθ' ὅλα νὰ πάρῃ δρόμον φίλος μας.

Κυττάζει ἐκεῖνος ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς ἐκεῖνον.

Ἐκεῖνος, ὡς στήλη ἅλατος, καρφώνει τὰ μάτια του εἰς κάποιο παρέκει σημεῖον.

Ἡμεῖς, ἀποροῦντες καὶ χάσκοντες προσπαθοῦμεν νὰ ἀνακαλύψωμεν τὸ σημεῖον τῆς προσκλήσεώς του.

Οὔτε μαγικὴ ῥάβδος, οὔτε μῦτος τῆς Ἀριάδνης, κατορθώνει νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸ ποθούμενον.

Τί λοιπὸν συνέβαινε;

Κάτι ἁπλούστατον καὶ σύνηθες εἰς τὰ χρονικὰ τῆς σημερινῆς ζωῆς.

Ὁ μισογύνης φίλος μας δὲν κατώρθωσε, παρ' ὅλον τὸν μισογυνισμόν του, νὰ ἀποφύγῃ τὴν σαγήνην καὶ τὰ δίκτυα τοῦ σημερινοῦ θηλυκοῦ.

Ἦτο ἐρωτευμένος!...

Μάλιστα, ἐρωτευμένος σ' τὰ κρυφά, ἐλάτρευε μυστικὰ σὰν τοὺς πρώτους πιστοὺς σ' τὰς κατακόμβας μίαν ὡραίαν, πολὺ ὡραίαν κόρην τῆς σπιτονοικοκυρᾶς του, ἕνα καθ' ὅλα ἀριστουργηματικὸ πλασματάκι ἀπὸ τὰ ξετρελλαμένα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα τὰ πεζοδρόμια τοῦ Ἴσιου Δρόμου μᾶς παρουσιάζουν ἀπὸ τὸ πρωὶ ἕως τὸ βράδυ, ἀπ' ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα λυγίζουν τὸν χάλυβα καὶ συγκινοῦν τὸν γρανίτην.

Καὶ μὲ ἕνα ἄψε - σβῦσε, ὁ πασίγνωστος μισογύνης μας ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν εὑρέθη νυμφευμένος καὶ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἕνα πρωί, ἕτοιμος διὰ τὸ ταξεῖδι τοῦ μηνὸς τοῦ μέλιτος.

Δὲν ἠμπόρεσα νὰ κρατήσω τὴν σκανδαλώδη περιέργειάν μου

Τὸν ἐπῆρα κατὰ μέρος, καὶ πρὶν ἡ ἀτμάμαξα νὰ σφυρίξῃ ἀναχώρησιν, τὸν κρυφοερώτησα:

— Μὰ εἶσαι ἀλήθεια νυμφευμένος σὺ καὶ μὲ τόσην ἀφοσίωσιν σ' τὸ πλάσμα, ποῦ γιὰ πάντα κατέκρινες καὶ πολεμοῦσες;

— Ναί, εἶμαι ἐγώ, ὁ ἴδιος καὶ ὁλόϊδιος.

— Αἴ! καὶ ἔπειτα;

— Τί καὶ ἔπειτα; Δὲν βγαίνεις νὰ δοκιμάσῃς μισογυνισμὸν σ' τὰ σημερινὰ θηλυκά, ποῦ σὲ φωνάζουν ἂν μπορῇς νὰ σταθῇς ἀντίκρυ σ' τὴν τρέλλα καὶ τὴν γυμνότητά τους;

Δὲν τὸν ἀφῆκα νὰ προχωρήσῃ διὰ τὰ εὐκόλως ἐννοούμενα κτλ.

Ἐπέπρωτο, φαίνεται, ὁ εἰκοστὸς αἰών, ἂν δὲν ἔχῃ τὸν Ὀρφέα μὲ τὴν λύραν του τὴν μαγικὴν νὰ κινῇ βουνὰ καὶ βράχους, ἢ νὰ σταματᾷ τὸν ροῦν τῶν ποταμῶν, νὰ ἔχῃ τὴν γυναῖκα τῆς ἐποχῆς, τὴν γυναῖκα τὴν πανίσχυρον καὶ μεγαλοδύναμον.

Τὸ ὁμολογοῦν ὅλοι, ὅσοι καταγίνονται μὲ τὴν μελέτην τοῦ ζητήματος τούτου.

Ἀσ...

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἀρραβῶνες.— Δύο νεαραὶ καὶ φερέλπιδες ὑπάρξεις, ὁ ἐν τῷ ναυτιλιακῷ καὶ ἐφοπλιστικῷ κόσμῳ λίαν γνωστὸς κ. Θεόδωρος Π. Βαχράτογλου, τοῦ οἴκου Ἀτυχίδου καὶ Βαχράτογλου τῆς Περσοοθωμανικῆς ἀτμοπλοϊκῆς ἑταιρίας, καὶ ἡ εὖ ἠγμένη δεσποινὶς Μαρία Μ. Μπαχᾶ, ἀδελφὴ τοῦ δικηγόρου κ. Μπαχᾶ, ἀντήλλαξαν δακτυλίους ἀρραβῶνος τὴν Κυριακὴν ἐν Μπέγιογλου. Εἰς τοὺς μνηστευθέντας ἀπευθύνομεν τὰ θερμότερά μας συγχαρητήρια μετὰ τῶν εἰλικρινεστέρων εὐχῶν.

— Εἰς τοὺς ἀγαπητούς μου Δημήτριον Β. Ἰορδανίδην καὶ Χρυσάνθην Βουρναζάκη, τοὺς συνδεθέντας διὰ τῶν δακτυλίων τοῦ ἀρραβῶνος ἐν Σαλονίκ τῇ 3 Μαΐου, εὔχομαι ὁλοψύχως ταχεῖαν καὶ εὐτυχῆ τὴν στέψιν.— *Ἰωάν. Π. Παπαδ.*

— Γράφουσιν ἡμῖν ἐκ *Σαμψοῦντος:* Ὑπὸ τοὺς αἰσιωτέρους οἰωνούς, τὴν ἑσπέραν τῆς Πέμπτης, 30 Ἀπριλίου, ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως, ἀντήλλαξαν δακτυλίους ἀρραβῶνος ὁ κάλλιστος φίλος κ. Ἀριστοτέλης Χρ. Ἀρχιτεκτονίδης, βιβλιοπώλης, μετὰ τῆς σεμνῆς καὶ εὖ ἠγμένης δεσποινίδος Ἑρμοφίλης Θ Ἀνταβαλλόγλου, θυγατρὸς τοῦ γνωστοῦ μεγαλεμπόρου κ. Θεοδώρου Ἀνταβαλλόγλου. Τοὺς εὐαρμόστως μνηστευθέντας συγχαίροντες, εὐχόμεθα ταχεῖαν τὴν στέψιν. — *Κ. Ι. Π.*

Γάμοι.— Εὐοίωνοι ἐτελέσθησαν ἐν Νὲβ-Σεχὶρ τὴν Κυριακὴν οἱ γάμοι τοῦ εὐφήμως ἐνταῦθα γνωστοῦ νέου κ. Δημητρίου Π. Κιουλμπαλῆ μετὰ τῆς σεμνοτάτης δεσποινίδος Μαρίκας Β. Ρεϊχάνογλου. Εἰς τοὺς οὕτως εὐαρμόστως συνδεθέντας εὐχόμεθα τὸν βίον ἀνέφελον καὶ πᾶν ἀγαθόν.

Θάνατος. — Μετὰ θλίψεως ἀναγράφομεν τὸν θάνατον τοῦ ἰατροῦ *Δημ. Κοκκίδου*, ἐπισυμβάντα κατ' αὐτάς. Ὁ ἰατρικὸς κόσμος τῆς πόλεώς μας στερεῖται οὕτως ὀτηροῦ τῆς ἐπιστήμης θεράποντος.

Ἀθλητισμός.— Μεγίστου ἐνδιαφέροντος ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες ἔλαβον χώραν τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν ἐν Ταταούλοις μεταξὺ τοῦ δευτέρου τμήματος τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ Συλλόγου «Ἀστὴρ» καὶ τοῦ πρώτου τμήματος τοῦ Ποδοσφαιρικοῦ Συλλόγου «Ἄρης». Ὡς ἔπαθλον νίκης εἶχε τεθῆ ὑπὸ τῶν δύο συλλόγων χρυσοῦν μετάλλιον, ἕνεκα δὲ τούτου οἱ ἀγῶνες διεξήχθησαν μετ' ἐνδιαφέροντος, διεκρίθησαν δὲ οἱ παῖκται ἀμφοτέρων τῶν ὁμίλων. Ἐν τέλει ὅμως νικητὴς ἀνεδείχθη ὁ «Ἀστήρ», ὅστις καὶ ἔλαβε τὸ χρυσοῦν μετάλλιον καὶ στέφανον δάφνης ἐν μέσῳ ζωηρῶν καὶ παρατεταμένων χειροκροτημάτων τῶν ἀπειραρίθμων θεατῶν. Συγχαίρομεν εἰλικρινῶς τὸν «Ἀστέρα», ὅστις διὰ τῶν συνεχῶν νικῶν τῶν τριῶν ποδοσφαιρικῶν αὐτοῦ τμημάτων κατέλαβε τὴν πρώτην θέσιν μεταξὺ τῶν ποδοσφαιρικῶν συλλόγων τῆς πόλεώς μας — *Φίλαθλος.*

Κέντρον διασκεδάσεως. — Κοσμοχαλασιὰ εἰς τὰς ἡμεριδας τοῦ διακεκριμένου χοροδιδασκάλου κ. Ρούσου· καὶ δὲν δυνάμεθα, παρὰ νὰ δικαιώσωμεν τὸν πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον, ὁ ὁποῖος σπεύδει ἐκεῖ, διότι ὁ κ. Ροῦσος κατέχει τὸ ἰδιαίτερον ἐκεῖνο μυστικόν, νὰ σαγηνεύῃ δηλαδὴ εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε δυσκόλως νὰ δύναταί τις ν' ἀποσπασθῇ ἀπὸ κοντά του. Ὁμολογουμένως ἡ «Μικρὰ Τευτόνια» εὑρῆκε τὸν χοροδιδάσκαλον ποὺ τῆς ἤρμοζε, διὰ ν' ἀναδειχθῇ εἰς πρώτης τάξεως χοροδιδασκαλεῖον καὶ κέντρον διασκεδάσεως.

Κινηματογράφοι. — «Κοσμογράφος» (πρῴην Ἱπποδρόμιον). — Συγκεντρώνει πολὺν καὶ ἐκλεκτὸν κόσμον, διότι τὸ πρόγραμμά του εἶναι πλούσιον καὶ ἐξόχως ἀπολαυστικόν. Εἴσοδος 60 παράδες.

— Σινεμὰ «Ὀττομάν». — Ἀπὸ τῆς παρελθούσης Κυριακῆς τὸ Σινεμὰ «Ὀττομὰν» μετεφέρθη εἰς τὴν πρὸ τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ αἰθούσης εὑρισκομένην εὐρεῖαν καὶ εὐάερον αἴθουσαν τοῦ «Σκαῖτιν», ἥτις, χάρις εἰς τὴν λεπτὴν καλαισθησίαν τῆς Διευθύνσεως τοῦ Σινεμὰ «Ὀττομὰν» μετετράπη εἰς δροσερώτατον πάρκον. Ἐὰν εἰς ταῦτα προσθέσετε τὴν λαμπράν του Μανδολινάταν καὶ τὰς καλλιτεχνικωτατας ταινίας, θὰ ἐννοήσετε διὰ ποίους λόγους τὸ Σινεμὰ «Ὀττομὰν» ἤρχισε νὰ προσελκύῃ τὴν ἐκλεκτοτέραν κοινωνίαν τοῦ Πέραν.

Ὁ κῆπος τοῦ Τεπέμπασι εἶναι ἀπολαυστικώτατος. Μὲ τὴν κάλλιστα κατηρτισμένην ὀρχήστραν του, ἥτις παίζει καθ' ἑκάστην ἀπὸ τῆς 5-8 τὸ ἀπόγευμα καὶ ἀπὸ τὰς 9-12 τὴν νύκτα, τέρπει τοὺς πολυπληθεῖς ἐπισκέπτας του.

Πληροφορία.

— Κάτι πολὺ τὴν κυττάζεις τὴν κοπέλλα αὐτή! σοῦ ἔκαμε πολὺ ἐντύπωσι, φαίνεται.

— Ναί, τὰ χρώματά της, γιατί, καϋμένε, πρέπει νὰ τελειώσω ἕνα παστὲλ καὶ ξεύρεις; μοῦ τελείωσε τὸ κόκκινο καὶ δὲν ξεύρω ποῦ νὰ εὕρω καλῆς ποιότητος.

Τρυφερότητες.

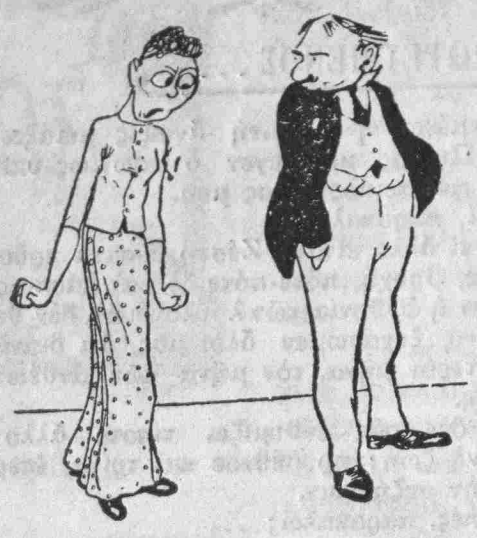

— Δὲν ντρέπεσαι, μπερπάντη, νὰ μ' ἀπατᾷς; Καὶ ποιὰ εἶναι ἡ προκομμένη, ποῦ ἔχει πειὸ πολλὲς χάρες ἀπὸ μένα;

Γιατὶ δὲν μπορεῖ.

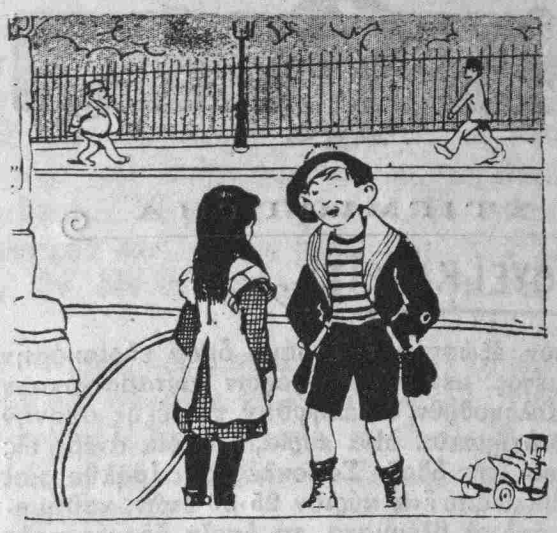

— Ἔρχεσαι νὰ παίξωμε τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴ μαμᾶ;

— Δὲν μπορῶ, Γιῶργο, γιατὶ εἶμαι βραγχιασμένη· πῶς θὰ φωνάζω;

ΣΥΜΠΤΩΣΙΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ { *Ἕνα δουλάκι τῆς ἐποχῆς*
Ἕνας ἄνδρας τοῦ συρμοῦ
Ἕνας σύζυγος ἠλίθιος.

Ἡ σκηνὴ διὰ τὰς σεμνοτύφους ἀναγνωστρίας μου ἐκτυλίσσεται ὀπίσω ἀπὸ ἕνα παραβάν, διὰ δὲ τὸ ἀναιδὲς φῦλον, γύρω στὸ τραπέζι ἑνὸς καφενείου· ἡ λάμπες εἶναι σβυσμένες, τὸ καφενεῖον ὅμως φωτίζεται ἀρκούντως μὲ κηριά.

Ἐκεῖνος.— Ἔτσι λοιπόν. Καὶ ἔχει πολὺν καιρὸν ποὺ πανδρεύθηκες;

Ἠλίθιος.— Μὰ θὰ εἶναι ὁ δεύτερος μῆνας· καὶ ξεύρεις; εἶναι ἕνας σωστὸς ἄγγελος! Φαντάσου, ὅτι δὲν ἐννοεῖ ποτὲ νὰ βγῇ μόνη της ἔξω. Ἄ! ὁμολογουμένως σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον — καὶ ξεύρεις, ὅτι εἶναι τὸ δυσκολώτερον — ἐπέτυχα, φίλε μου, καὶ μὲ τὸ παραπάνω. Ἂς εἶναι. Δὲν μοῦ λές, ἐσὺ ἐξακολουθεῖς νὰ εἶσαι ὁ ἴδιος;

Ἐκεῖνος. — Ἄ! ἐγώ, φίλε μου, δὲν θ' ἀλλάξω ποτέ· εἰς ὅλα, βλέπεις, ἐσυμφωνούσαμεν, μόνον σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα αἱ ἰδέαι μας δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ συμβαδίσουν. Γιὰ κάθε πρᾶγμα, φίλε μου, ὑπάρχει ἀντίληψις καὶ ἀντίληψις. Σὺ τὴν γυναῖκα τὴν θέλεις ἐννόμως, μὲ περιορισμόν, ἐγὼ τὴν θέλω ὅλως διόλου ἀντίθετα. Ἐκεῖνος ὁ φόβος, τὸ καρδιοχτῦπι, ποὺ αἰσθάνεται κάνείς, ὅταν ἁπλώνῃ τὸ χέρι του σὲ ξένο πρᾶγμα, ἐκείνη ἡ γλυκειὰ ἀγωνία, ἡ ἀβεβαιότης: «ἄρά γε θὰ ἔλθῃ; δὲν θὰ ἔλθῃ;» ὅλ' αὐτά, ποὺ ἐσένα σὲ προξενοῦν φόβον, τρεμοῦλαν, γιὰ μένα ἔχουν κάποιο θέλγητρον, ποὺ δὲν τ' ἀλλάσσω μὲ τὴς καλλίτερες πανδρειὲς τοῦ κόσμου!

Ἠλίθιος.— Ἄ! ἀδελφέ, τὸ παρακάνεις!

Ἐκεῖνος. — Γιατί, σὲ παρακαλῶ; μπορεῖς ποτε σύ, λ. χ., νὰ καυχηθῇς, ὅτι κατέκτησες τὴν γυναῖκά σου; αὐτὸ θὰ ἦτο γελοῖον. Δὲν μπορεῖ κάνεὶς νὰ πῇ, ὅτι κατέκτησε τὴν γυναῖκά του, ἀφοῦ τοῦ τὴν παραχωρεῖ ὁ νόμος. Κατάκτησις εἶναι νὰ βάλῃς στὸ χέρι σου κάτι, ποὺ τὸ ἀπαγορεύει ἀκριβῶς ὁ νόμος!

Ἠλίθιος.— Μωρὲ ἠθική! ἂς εἶναι. Γιὰ πέ μου, πῶς τὰ πᾷς μ' ἐκείνην τὴν κυρίαν ἐφόρου;

Ἐκεῖνος.— Ἄ! τὴν ἔχω περάσει στὸ κατάστιχον τῶν ἐγκαταλελειμμένων. Τώρα ἔχω κάποιαν ἄλλην, καὶ νὰ διῇς, ὅτι συμβαίνει ὅ,τι καὶ σὲ σένα: Δὲν ἐννοεῖ νὰ βγῇ μόνη της!

Ἠλίθιος.— Εἶναι πανδρεμμένη;

Ἐκεῖνος.— Ναί, μὲ κάποιον ἠλίθιον.

Ἠλίθιος.— Ἠλίθιον! παράξενον· καὶ νὰ μὴ τὸν ξεύρω! Εἶναι νειόπαντρη;

Ἐκεῖνος.— Ἀκριβῶς· διατρέχει τὸν δεύτερον μῆνα τῆς πανδρειᾶς της.

Ἠλίθιος.— Βρέ, τί πρᾶμμα ποὺ εἶναι ἡ γυναῖκες! καλὰ τὰ λέει ἡ δική μου! Ξέρεις τί μοῦ λέγει; «Εἶχες τύχη, καϋμένε Μιχαλάκη, ποὺ πῆρες γυναῖκα σὰν κι' ἐμένα. Γιατί, ὄχι ποὺ θὰ τὸ ἐπαινεθῶ, ἀλλὰ σὰν κ' ἐμένα λίγες βρίσκουνται». Τί τὰ θέλεις, φίλε μου, εἶμαι ἐνθουσιασμένος! Σοῦ ἔχει κἄτι μάτια!...

Ἐκεῖνος.— Ὁλόμαυρα!

Ἠλίθιος.— Ναί! ποῦ τὸ ξέρεις;

Ἐκεῖνος.— Θυμήθηκα τὴν δική μου. Φαντάσου σύμπτωσις!

Ἠλίθιος.— Κἄτι μαλλιά!...

Ἐκεῖνος.— Πλεξοῦδες - πλεξοῦδες, ὁλόξανθα!

Ἠλίθιος.— Ναί, βρὲ ἀδελφέ! ποῦ τὸ ξέρεις;

Ἐκεῖνος.— Μὴ μὲ συνορίζεσαι, σὲ παρακαλῶ. Σύμπτωσις!

Ἠλίθιος.— Βλέπεις; δὲν εἶσαι ξένος, καὶ θὰ σοῦ τὰ πῶ ὅλα. Ὅ,τι πρὸ παντὸς μὲ ξετρελλαίνει, εἶναι μιὰ ὁλόμαυρη ἐλιά, ποὺ ἔχει ἀκριβῶς...

Ἐκεῖνος (*ἀφῃρημένος*).— Πίσω στὴν πλάτη!

Ἠλίθιος.— Μὰ μάντης εἶσαι; πῶς τὸ ξέρεις;

Ἐκεῖνος.— Μὰ κ' ἡ δική μου, φίλε μου! βλέπεις. σύμπτωσις!

Ἠλίθιος.— Ἄ! φίλε μου! ἔχει καὶ ἡ πανδρειὰ τὰ θέλγητρά της, καὶ ὅ,τι θέλεις λέγε. Φαντάσου νὰ ξεύρῃς, ὅτι μόλις κτυπήσῃς τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ σου, θὰ τρέξῃ ἕνα πλάσμα ποὺ λατρεύεις.

Ἐκεῖνος (*ὀνειρευόμενος*). — Μὲ ἕνα ματινὲ μπλὲ σιέλ, μὲ ἄσπρα γοβάκια, κι' ἕνα καρὲ πειὸ ἄσπρο κι' ἀπ' τὰ γοβάκια της, καὶ γεμίζοντάς σε μὲ φιλιά, νὰ σὲ σφιχτοτραβᾷ μέσα, χωρὶς νὰ σοῦ δίδῃ καιρὸ οὔτε ν' ἀνασάνῃς κἄν...

Ἠλίθιος (*ἐγειρόμενος*). — Φεύγω! δὲν βαστῶ πειά! πηγαίνω στὸ σπίτι μου· ἡ καϋμένη θὰ περιμένῃ· μὰ δὲν ἔχεις ἰδέαν, ἀδελφέ. Θαρρεῖς καὶ τὰ εἶδες· ὅπως τὸ λές, ἀπαράλλακτα συμβαίνει μὲ τὴν γυναῖκά μου· ἀκριβῶς φορεῖ ματινὲ μπλὲ σιὲλ καὶ γοβάκια ἄσπρα!...

Ἐκεῖνος.— Φαντάσου, σύμπτωσις!

Ἠλίθιος.— Ἐμπρὸς λοιπόν! πᾶμε!

Ἐκεῖνος.— Δὲν εἶναι δυνατόν, φίλε μου· πρέπει νὰ περιμένω, διότι ἐσυμφωνήσαμε μὲ τὴν δικήν μου νὰ μοῦ στείλῃ μιὰ σημείωσιν διὰ τὸ αὐριανόν μας ραντεβοῦ!

Ἠλίθιος.— Ἐγὼ σὲ χαιρετῶ· καλὴν ἐπιτυχίαν.

Ἐκεῖνος.—Εὐχαριστῶ! ὥρα καλή, τυχερὲ κύριε!

[*Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν εἰσέρχεται ἕνα δουλάκι μὲ ἕνα γραμματάκι στὸ χέρι, ποῦ σκορπᾷ μεθυστικὲς εὐωδίες πομπείας*].

Ἠλίθιος.— Μπά! αὐτὴ εἶναι ἡ δοῦλά μου! Βλέπεις, φίλε μου; Εἶδεν, ὅτι ἤργησα καὶ δὲν τὸ βάσταξεν. Ὁμολόγησε, κύριε, καὶ σύ, ὅτι τέτοιες γυναῖκες εἶναι σπάνιες στὸν κόσμον!

Τὸ Δουλάκι (*μὲ τὸ νοῦ του*).— Ὦ! διάβολε! σὲ ποιόνα νὸ τὸ δώσω τώρα! καὶ οἱ δύο βλέπεις ἔχουν δικαιώματα! ἂς κάμω ποὺ τὸ ἔχασα! (*Ὑψηλοφώνως*) Κύριε! ἡ κυρία μου σᾶς περιμένει καὶ ἀνησυχεῖ φοβερά!...

Ἠλίθιος.—Τί θησαυρός, Θεέ μου! τί θησαυρός!

Τὸ Δουλάκι.— Μοῦ ἔδωκε καὶ κάποιο γραμματάκι, ἀλλὰ δυστυχῶς τὸ ἔχασα, κύριε!

Ἠλίθιος.— Ἄ! τὴν ἀπρόσεκτη! (*πρὸς τὸν φίλον*) Βλέπεις, φίλε μου, τί τραβᾶμε, καὶ μὲ τὴς δοῦλες; ποιὸς ξέρει τί θερμὰ λόγια θὰ μοῦ ἔγραφε μέσα! Ἀλλά, στάσου νὰ διῇς! καλλίτερα ποῦ ἔγεινε ἔτσι· γιὰ φαντάσου νὰ ἔβλεπες τὸ γραμματάκι στὰ χέρια της! θὰ ἐνόμιζες, ὅτι εἶναι τὸ ραβασάκι τῆς δικῆς σου.

Ἐκεῖνος (*σκουπίζων τὸν ἱδρῶτά του*). — Ἀλήθεια! γιὰ φαντάσου σύμπτωσις!

Ἠλίθιος — Πάω νὰ τὸ διηγηθῶ τῆς γυναικός μου· θὰ γελάσῃ πολύ, σὲ βεβαιῶ!

(*Ἡ αὐλαία πίπτει ἀκριβῶς στὸ κούτελο τοῦ Ἠλιθίου.*)

Βουρδουλεύς.

Διὰ τὰς Κυρίας.

Λαμβάνομεν τὴν τιμὴν νὰ φέρωμεν εἰς γνῶσιν τῶν πελατίδων μας, ὅτι παρελάβομεν τὴν

Crème au Suc de Laitue,

ἥτις εἶναι κατάλληλος δι' ὅλας τὰς ἐπιδερμίδας καὶ κρατεῖ θαυμάσια τὴν πούδραν, καθιστᾷ δὲ τὸ δέρμα λευκὸν καὶ λεῖον. Ὁ σωλὴν τιμᾶται 15 καὶ 25 γρ.

CRÈME APHRODITE No 35 B.,

ἥτις ἔχει ἀποτελεσματικὰς ἰδιότητας: λευκαίνει τὸ δέρμα, ἀπαλύνει τὸ πρόσωπον καὶ τὸ ἀπαλλάσσει ἀπὸ τὰς κηλῖδας καὶ τῆς κοκκινάδες.
Τὸ κυτίον 22 γρ. καὶ 12 γρ. τὸ 1/2 κυτ.

CRÈME PHRYNÉ N° 10 καὶ LOTION N° 12

πρὸς περιποίησιν λεπτῶν ἐπιδερμίδων.

Πωλοῦνται ἐπίσης ὅλα τὰ εἴδη τῶν προϊόντων τῆς Ὑγιεινῆς καὶ τῆς Καλλονῆς: Πούδραι, Κρέμαι, ἀντιρρυτιδικά, Lotions, Crayons, Ψιμμύθια, Προσωπίδες, Πέτραι καὶ Κρέμαι διὰ τοὺς ὄνυχας.
Ἠλεκτρικὴ χειρομάλαξις γρόσια 10.

ΤΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ
ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ
Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ

Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ

Δευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευήν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατᾶ, Γενὶ Γιόλ, ἀριθμ. 11,
Φαρμακεῖον Νικοτύθη.

Τύπ. Ἀριστοβούλου, Ἀναστασιάδου καὶ Σας.